

POPGAZEN 82

EDITORIAL

Drazí čtenáři, drahé čtenářky,

nevím, jak to máte vy, ale pro mě vždy Velikonoce znamenaly definitivní příchod jara. Samozřejmě se jejich datum mění, tudíž v mém kalendáři jaro přišlo a konečně zůstalo každý rok jinak. Tak či onak, začalo jaro (přesto, že to počasí nemusí vždy naznačovat). Slýchávám, že takový ten rozkvět přírody pro někoho může znamenat nově zrozenou naději. Dává to smysl, zima může působit dost ponuře, o to více pokud je bez sněhu. A i když se prodlužují dny, tlustá péřovka už může zůstat ve skříni se zimním oblečením a na stromech začíná rašit listí, ponurost přítomnosti přetrvává. Nebyla odváta nebo rozpuštěna jako zimní vítr a sníh, ale zůstala. A my si na ni s postupem času zvykáme.

A tak i po roce opět v PORGazeenu najdete články o válce na Ukrajině. Stejně jako před rokem – redakce odsuzuje kroky Ruské federace. Stejně jako před rokem jsme znechuceni zvěrstvy, která ruská armáda/agrese páchá na území Ukrajiny. Přesto se toho hodně změnilo. Zvykli jsme si snad? Pevně doufám, že odpověď na tuto otázku je ne. Pochopitelně opadnul ten první šok, který jsme zažili všichni, když se k nám dostaly zprávy o začátku války. Nemůžeme však připustit situaci, kdy by se tento zločin pro nás stal běžnou, každodenní událostí.

Tímto nechci nikoho pobízet k nějaké přehnané sklíčenosti či stresu. Pouze si myslím, že bychom neměli zapomenout nebo odsunout akt agrese do pozadí, jenom protože už trvá dlouho. To však vůbec neznamená rezignaci na krásy a radosti z maličkostí. Je důležité sklíčenosti nepropadat a nezapomínat na vlastní potřeby. Radovat se z jara, užívat si delší dny a teplejší počasí. Nesmíme totiž zapomínat ani na sebe a na to, že naše životy se vždy budou skládat jak ze špatných, tak i dobrých věcí. Užijte si tedy začátek jara a tu naději přicházející s ním. A já budu doufat, že si užijete i tohle číslo.

Vaše Julie

OBSAH

Ahoj, jsem ChatGPT, robot z Marsu	3
Z(a)tracení	4–5
Je to ještě demokracie?	5
The Abbey in the Oakwood	6–7
Bolest, do níž procitnu, je moje	8
STRESTRESTRES	8–9
Perly sviní(m)	10–11
Vasyl Petrovič Goloborodko ve své životní roli	12–13
Kvintánský slovník floskulí	14–15
Antiperle	15
O svobodě a Nás	16–17
Krása	18–19
Třídenní operace několik set dní poté	19
Minirecenze	20–21
Sextánské střípky ze zahraničí	22–24
Sportgazeen aneb time to say goodbye	26
O lidech a ptácích	27–28
Requiem pro M(ň)amuta	29
Dejte nám izolaci oken!	30
Hudební vokno: Rosenstolz a Pomme	31

STALO SE

maturitní ples byl lit! * after v bazénu jak pro koho * filmovka pro vyšší gympl povedená * kdo byl v 1 ráno před školou, však zůstává tajemstvím * povolí se i ta pro nižší? * PORG Brno? PORG ICT? * hroty v septimě se donesly až na půdu * R. Z. + A. K. * M. J. v zoo napadl páv * oktávání maturujících, přejeme hodně štěstí a smutníme! * M. K. ? I. T.* lyžování s PORGem znovu úspěšně za námi * kvinta a sexta se dočkali Sex edu! * F. A. a mladší studentky, neúspěšně * K. K. na benefici opět potahal, tentokrát s kapybarami * přítel J. B. na třídním výletě kvarty * T. S. a jeho nový hairstyle * konečně PEX, účast vysoká, děkujeme všem, co se podíleli na organizaci! * co všechno se tam stalo mezi Š. Ch a J. V.? * hard launch vztahu M. J. na PEXu * A. V. vs studentské školní mikiny * koupil si je vůbec někdo? * kvarta demoluje třídu, projektor nepřežil * E. B. je po rozchodu žhavý zboží, co chce ale ona? * M. Š. + P. D. in Paris! * A stálice: J. C. + Š. L. * O. Č. + B. H. (mimo) * L. P. + V. Š. *

Ahoj, jsem ChatGPT, robot z Marsu

Dnes si povíme o AI a jejích mnoha hrozbách a potenciálu ve školství. Ne, to není překlep, myslím to vážně. Umělá inteligence má v oblasti vzdělávání skutečně mnoho co nabídnout.

OK, dobře...

Můžeme si například představit, že se každý student bude učit individuálně díky strojovému učení a algoritmům, což by mohlo zlepšit jejich výsledky a snížit úroveň stresu. Ať už budou studenti chtít svého „robotníka měsíce“ nebo „AI kouče“, AI bude stát po jejich boku.

Je vidět, že AI nemá úplně problém se samo vychválit a také že nemá vůbec ponětí o svojí blízké budoucnosti. A co sakra je slovo „robotník“?

Samozřejmě existují i potenciální hrozby, jako je riziko, že se učitelé stanou nadbytečnými a že budou studenti podrobeni zbytečnému monitorování. Pokud AI nebude správně používána, mohou se následky stát nevratnými.

Bla bla bla, no jasně, někdo AI zneužije a bude to zkáza. AI je podle mě druhý internet, teď je revoluční, ale časem zevšední. Když vznikl internet, technošilenci fantazírovali kdejakou utopickou hloupost a najednou se vývoj internetu prudce zastavil někdy v roce 2005 a drtivá většina jeho principů se nezměnila dodnes.

Ale nechme nyní tyto vážné věci stranou a pojďme se pobavit. S tím, jak AI proniká do našich životů, se pravděpodobně budeme muset naučit nový jazyk. Budeme mluvit o kódování místo o matematice a „AI vývojář“ bude označení pro nejžádanější profesionály.

Zde souhlasím – AI určitě vytvoří nespočet nových pracovních příležitostí. Možná více než jich zruší. Ale přestože to naše generace Z ještě nezažila, čelila moderní společnost tomuto problému už víckrát.

A co se bude dít s průměrným člověkem v každodenním životě? Někdy v budoucnosti bychom mohli mít „chytré“ domy, které budou řídit vše od teploty po osvětlení. Budeme si moci objednat jídlo přes AI a naše vysněná práce se stane skutečností díky speciálním AI programům, které nám pomohou získat požadované dovednosti.

Takže ať už to vidíte jako hrozbu nebo příležitost, AI má jistě co nabídnout. Doufejme, že v budoucnosti nebudeme muset přehršlí technologií říkat „dost“ a budeme se stále moci smát a učit se novým věcem.

Klid. Všichni prosím klid. Stojím si za názorem, že AI bude naprosto revoluční a bez pochyby i někým zneužitě – přesně jako internet. A stejně tak bude probíhat její vývoj podobně jako tzv. funkce sigmoida (najděte si to). Pokud někdo víte, kde na té křivce jsme, respektive jestli inovace ustane za pět nebo patnáct let, tak mě prosím najděte v oktávě a vyděláme spolu miliardy. Jediní, kdo se dneska musí bát, jsou profesori, kteří zadávají slohovky jako domácí úkoly. Ale to už tu taky bylo, ne?

Michal Janočko (oktáva)

Přeživší

Když jsem se po probuzení, s kůží bolestivou od žeber, které obepínala pevně jako korzet, podívala na mou spolubydlící, bylo mi jasné, že si proběhlý konec světa nepamatovala. Zírala jsem do jejích očí, velmi přítomně vyděšených těmi mými, ze kterých pochopila strach minulosti, strach, že ještě někdy spatřím to, co jsem poznala. Šíleně jsem těkala očima po celém pokoji, pominulá apokalypsa dýchala z mého povlečení, sálala ze zrcadla jako oslepující odlesky. Ona ji v nich ale nepoznávala. Zadušená hlenem jsem si prohlížela její ostatky. Opasek županu pořád šustil v jejích trpělivých prstech a zručně nalepené řasy se třepotaly v dechu klimatizace. Lapa-la a vypouštěla vzduch, jako nesnesitelné okno pohlcuje a plive záclony. Ale nic si nepamatovala. Já jediná přežila.

Soňa Planá

Z(a)tracení

Na chodníku přede mnou se šoupe skupinka kluků, může jim být tak patnáct, někde hraje z malého repráku hudba. Jeden se zastaví, opře se o lampu, něco rozdýchává. Je mu špatně. Zbytek na něj čeká vepředu a jeden z nich, vysoký kluk s velkým batohem, se mu snaží pomoci. Opírající se ho chvilku poslouchá, pak zhluboka popotáhne z cigarety, jež byla předtím skrytá z mého úhlu pohledu, odhodlaně zamručí a šoupe se dál. V blízkém baru jim nechtějí nalít pivo, že prý bude barman volat policii. „Já jim ukážu policii!“ zakřičí opírající se a chystá se vejít do podniku. V tu chvíli ale vyběhne z baru jiný člen party, jediný s šedivými tepláky místo černých. Ostatní zdrhají pryč. Dva nebo tři zůstávají, „yo, poberte to pití!“

Sbírají ze země své 1,5 litrovky Coca-Coly a běží dál.

Chci se od nich vzdálit. Ve tmě přejít ulici a zapomenout na ně. Jejich hlasité křiky mi duní v hlavě a já tohle opravdu nemám zapotřebí. Musím jít domů, a ještě toho tolik udělat...

Přemýšlím o nich. O všech těch klucích, kteří chodí v teplácích s kapucemi přes hlavu a snaží se

světu dokázat, že jsou ti nejdrsnější. Uzavírají své pocity v sobě a za každou cenu je nechávají uzavřené někde hluboko, kde je nikdo nenajde. Hlavně aby byli ti nejdrsnější. A já můžu jen bezmocně pozorovat, jak se z malých kluků, se kterými jsem stávala vláčky, stávají tito kluci v teplácích s kapucemi přes hlavu. Jak se z nekončícího množství vystrašených dětí stávají teenageři, kteří se bojí stejně tak. Bojí se té společnosti, kterou nazýváme naší. Ptám se, kdo jim pomůže, ale ve skutečnosti se ptám, kdo pomůže nám všem. Je to krize generace? Prý jsme citlivější, dříve se říkalo, že jsme nic nezažili. To už se snad teď, po globální pandemii a začátku války v blízkém státu, nikdo říct neodvází.

Nemohu nemyslet na nejbližšího kamaráda své kamarádky, který by do jejich skupinky ihned zapadl. Už delší dobu má problémy s mentálním zdravím, sebevražedné myšlenky dochází do kritického stavu a on s sebou stahuje i své kamarády. Normálně v tomto případě zakročí rodiče, ti jsou ale více než nedostupní. Nebudu jejich příběh dál rozvádět, protože to není moje věc, ale vím, že třeba tento kluk mnohdy řeší své problémy trávou, alkoholem... Není to zdravé a není to správné, ale to, jak vyrůstal a kolik kolem sebe měl opory, přeci není jeho chyba.

Jako lidé rádi věci zaškatulkováváme. Víra nebo nevíra v Boha. Dobro versus zlo. I ten, kdo nevěří v Boha, ale věří v něco, ateismus je pouze nevíra v boha, ne ve všechno. Kdybychom v nic nevěřili, už bychom tu nejspíše nebyli. A asi nikdo z nás nevěří, že jsme jakožto obyčejní lidé zcela dobří nebo zlí. Máme to štěstí, že se ve škole učíme o dějinách s otevřenou myslí. Debatujeme o tom, jaké výhody a nevýhody měla prohlášení protestantské reformace v šestnáctém století. Zamýšlíme se nad tím, proč asi Karel Čurda udal klíčové rodiny domácího odboje, jež poté nevyhnutelně přivedly nacisty i ke skrývaným parašutistům. Co ho k tomu přimělo, jaké byly jeho podmínky, čím si asi procházel, jaké měl vztahy s rodinou? To vše a mnohem víc bereme v potaz, když mluvíme o dějinách. Proč to tedy zůstává v dějepisu?

Slyšíme o Žižkově, Smíchově i Palmovce, ko-

lem které spousta z nás jezdí do školy a začneme se ošívát. Pochechtávat. To jsou ta místa, kde byste nechtěli jen tak trávit čas. Chodí tu, mimo jiné, skupinky teenagerů, kteří ve svém volném čase pijí alkohol a kouří cigarety. Jsou hloupí, hluchí, nejde s nimi mluvit. Ničí si zdraví a je to jejich chyba. Je to tak vnímané, že? Na dějáku si říkáme, že nic není černobílé. Co tato věta znamená v každodenním životě? Možná jsou na těchto místech opravdu lidé, od kterých bychom se měli držet dál (ostatně jako kdekoliv jinde), ale možná jsou tu i kluci v teplácích s kapucí přes hlavu. Netvrdím, že vím, jací všichni

tito kluci opravdu jsou. Ale vím, že jsem s některými z nich stavěla vláčky, když jsme byli ještě malí a oni měli dlouhé vlasy. Když jsme se ještě všichni tolik nebáli. Než jsme se začali uzavírat do sebe s tím, že už se nikdy neotevřeme.

Nesnažím se být idealistou, přehnaným optimistou... I když, možná ano. Protože pokud člověk nevystupuje ze dveří s nadějí, co nám zbývá? Strach, nenávisť?

Anežka Julia Peimer (kvinta)

Ilustrace: Barbora Valeriánová (kvinta)

Aktualita

Je to ještě demokracie?

Doma i ve škole mě učili, že vrcholem demokracie jsou demokratické, a tedy svobodné volby. Ostatně, když se podíváte na požadavky lidí na náměstích z doby sametové revoluce, byly svobodné volby na jednom z prvních míst. Možná tenkrát lidé věděli, co je skutečná svoboda a že jediné v demokratických volbách, ve kterých si lze vybrat z nejrůznějších, leckdy i rozporných programů kandidujících stran, se jí lze co nejvíce přiblížit.

Proč o tom píšu? Od sametové revoluce uběhlo přes 30 let, a když se rozhlednu kolem sebe, vypadá to, že pro mnoho lidí, kteří pojem ne-svoboda znají jen z vyprávění, svobodné volby nejsou skutečně demokratickým prostředkem k vyjádření vůle občanů. Ony by tedy možná byly, pokud by ve svobodných volbách zvítězila strana, která hájí jejich názory. A to je ten kámen úrazu. V demokracii se totiž musíte podvolit většině. A tak se pomalu už stává pravidlem, že když nezvítězí preferovaná strana nebo se nenajde strana, která by hájila právě vaše zájmy, vrhnete se na protest. Pozor! Právo demonstrovat je pevně zakotveno v naší ústavě a je to tak správně, protože je to legitimní způsob, jak vyjádřit občanskou nespokojenost. To, o čem mluvím, je spíš forma vydírání a zneužívání tohoto práva. Začnete se tvářit a říkat, že přece jednáte pro blaho všech. Uvedu příklad z dnešních dní. Umyslíte si, že chcete, aby se všude ve městě jezdilo nějakou rychlostí. Na radnici nahlásíte pro-

testní akci na hlavní dopravní tepně města v dopravní špičce. Radnice, protože právo protestovat je dáno ústavou, tuto akci (bez ohledu na počet osob, které se jí zúčastní) musí schválit, protože jinak by se nechovala demokraticky. A vy s partou několika kamarádů pod ochranou policie, protože se jedná o povolenou akci, paralyzujete celé město a prohlásíte, že když vašim požadavkům radnice nevyhoví, budete to dělat každý týden a i několikrát, dokud radnice neustoupí. A když se někdo zeptá, proč tedy nezaložíte vlastní stranu, která by měla tento požadavek jako hlavní bod svého programu, odpovíte, že máte obavy, že s takovým programem nemáte šanci ve volbách uspět.

Asi všichni tak nějak cítíme, že na problémy je potřeba upozorňovat. Ale zneužívání demokratických prostředků, které bereme jako samozřejmost, protože jsme nic jiného nezažili, je tak trochu plivnutím do tváře všem, kteří tvrdě bojovali za ty svobodné volby, jež jsou pořád vrcholem života v demokracii.

„Mnoho forem vlády bylo a bude zkoušeno v tomto světě hříchu a strasti. Nikdo nepředstírá, že demokracie je perfektní nebo že všechno ví. Ve skutečnosti bylo řečeno, že demokracie je nejhorší forma vlády, s výjimkou těch ostatních, co jsme kdy měli.“

(Winston Churchill)

Klára Jánošíková (oktáva)

The Abbey in the Oakwood

In front of me lies a cemetery. It is not a cemetery one is used to, with organized pathways and flowers everywhere. The crosses here are not standing up straight and tall. They are standing in various positions. Moved a bit to the right or left, or not being there completely at all. They lack decoration. The only thing I could count as decoration are spiderwebs and moss growing on them. I fear that if I would touch one, just one cross, it would collapse rapidly and turn into dust.

The number of crosses here is not big. I would even allow myself to say that it is at its bare minimum. However, that does not mean there are not many graves here. When I look around, my eyes stumble upon lumps of dirt. Those are the homes of the dead. I walk silently since I do not fancy waking them up. I imagine their bodies shifting and twisting at the sound of my steps.

I cannot see much due to the slight mist and fogginess around me. It feels as if I am swimming in milk. I shiver – the cold air just entered my body. My hands are red and unable to move. The wind is howling, it sounds as if there are wolves around me. Are they? I spot an army of tall, dark and slim beasts. Maybe it is them who are howling. I can see their mouths with sharp teeth, boney arms up in the

air, their bodies twisting.

As I come closer, I realize that what I thought were beasts are oak trees. Old oak trees with branches so naked that I start to worry if they are not freezing as I am. The fact is they are already frozen – in time. If trees could talk, I would not hesitate to ask them questions. Was this place always so quiet and mysterious? Were there ever living people passing by? I suppose I will never know, since I am alone and there is not a single soul nearby.

I keep on walking and suddenly, I am standing in front of a majestic brick wall. It is an unusual wall. Its material carries the traces of time and nature. It seems as if this wall has become a part of it. Weeds are growing through the holes, and they hug the wall all around. I clap my hands and small particles of the wall start falling. The bricks are crumbling. The wall is not even, it seems as if someone threw a couple of bricks together. The holes are see-through, and I can observe the other side.

I examine the old bricks. They are covered with dirt and dust. If I squeezed one in my hand, it would turn to sand.

I find out that creatures such as bugs, snakes and even birds found their new home in this unusual place. They formed small colonies and homes in the

holes which are between the bricks. I spot bird nests and for a moment, I get this feeling of hope that I am not alone.

I look a little further up and catch myself gazing into a mirror. Is it really a mirror, though? It seems more like a small pond with my not so perfect reflection. Although, what would a pond be doing on a wall? It is not like someone can stick water to a surface and call it a day. That is not humanly possible.

I discover that it is in fact not a pond. It is a glass window that goes up and up, giving me a feeling it is infinite. It is not. Its top is decorated with stone roses. They have remaining stains of paint, so I can see that they were probably dark red in the past. Or is it just blood from the bats who made this place their new permanent home?

I also spot a little bit of shininess around the huge glass holes which were, I conclude, once windows. Their edges were probably gilded, since when the light shines on them a bit, they sparkle.

The top of this wall has a few remains of statues. I recognize parts of the human body. Were those cupids with their chubby bodies, or was it someone else? I will never know.

Something in the back of my head is telling me this place is sacred. Crosses, a cemetery with a ruin of a building in the middle, surrounded with oaks. Could this building possibly be an old monastery? Or maybe an abbey since it is in the middle of nowhere. An abbey in the oakwood. How poetic.

Suddenly, a bird bumps into the window from the other side. I freak out and let out a scream, it echoes, and birds and bats fly away. I run away from the wall, back into the midst of the cemetery. The Sun starts to set, and it starts to get dark. Oh, please, do not leave me, for I am frightened that I will be stuck here forever. This place is veiled with myths, spiderwebs and fog so much, so it is impossible for me to find a way out.

Somehow, the Sun listened to me and set only halfway. All I can see is dark around me, yet when I look up, I see light. It warms my face, and I smile. This is the light that will guide me back home.

Berta Bašta (kvinta)

elektrina modlitba

pro tvé kázání spolykám každou svátost:
známé lithium prvně přináší radost.
stíníš, tvůj hospodin je v nedohlednu,
dosáhnu sotva na tebe,
stěží ruku zvednu.

není divu, že prázdné je nebe;
bůh v sebevraždě seslal tebe –
kastroval nebeský jazyk, upínám se tedy
k muži, jenž neslyší a promlouvá jedy.

ač žvýkáš s každou hláskou
a s údajnou, omezenou láskou
mou obět, svého izáka, odhodlaně
vystoupám až na sion.
bohu lhostejná se vrhám dolů,
vzlétám však jak lampion.

~

má laskavá, tátovi sladká slova
dusí, utahují smyčku znova.
jak navlékla mi ji kolem krku ta tlapa,
jež je vzorem pro dlaň každého chlapa!

ukolébavky tóny něžné
připoutají mne k rámu, jenže
tvůj hlas nahradil slizký čin,
rozkazuje jeho paže stín,

nastokrát mě směle dusí
tou svou dlaní, jak se mi hnusí!–
zrcadlový obraz, levá rukavice;
ta pravá se schovává v tátově ruce.

Soňa Planá

Jen kozel neče PORGAZINI

Bolest, do níž procitnu, je moje

Probudila jsem se sama v mé manželské posteli, jako každý den. Vyrostla jsem tak.

Když jsem zdravá, snadno zapomínám, jaké je to marodit. Zpětně vidím jen matně přes horečné závěje. Pojem pracovní den by mi skrze ně tehdy nevysvětlil nejvýřečnější osvícenec.

Snad letem jsem se přemístila rovnou na pohovku. Na chůzi si nevzpomínám, jen na studený vánek, který jsem pocítila nejspíš během ní. Doma nebyl nikdo a nikdo netušil, že jsem tu zůstala. (Nechápu, odkud se berou ty hlasy.)

Prima Love. Ten program jsem asi ladila sama. Proč běží pořad o viktoriánském sirotčinci? Do pobledlé hlavní hrdinky matka představená ustaraně lije džbán vína. Tolikrát jsem to četla v románech devatenáctého století. Kéž bych měla čichací sůl. Ale tady o víno nikdy není nouze.

Chlad a vůně zbytků večere mě udeří do horkého obličeje. Když si navíc vzpomenu, kdy jsem tu činu objednala, zesínám jako ubohá sirota v mýdlové opeře. Jak se jen má? Po blahodárném nápoji její tvář celá růžová a už poletuje po zahradě za tajemným, zdánlivě nevrlým brunetem. Odšpuntuji tedy tiše lahev. Dva duté zvuky polknutí. Hořká vlna polije teplý jazyk.

Probudím se a v chřípí cítím kyselou vůni, v krku žaludeční kyselinu. Jazyk drhne, pálí. Hlava a střepy lahve. Leží na podlaze v teple a morku. Kdyby teď někdo vešel, propíží se opatrně a po špičkách kolem mých střepů a krve jako obvykle.

Hlavní hrdinka se bolestivě usmívá. Zvrtla si kotník, brunet ji nese v náručí. Krev jí vře ve spáncích. Merlot sotva zahřál tu mou. Musím uklidit.

Soňa Planá

Ilustrace: Lucie Slámová (septima)

Ze života/do života

STRESTRESTRES

„Je něco, co vás ve škole, při studiu obecně, stresuje?“ stojí přede mnou v dotazníku ke kariérnímu poradenství. Asi by mi to nemělo připadat tak k smíchu. Co mě stresuje? Moc ráda vám to povím. Máte pár hodin nazbyt? Bude to na dlouho.

Mnozí z nás mají pocit, že v našem prostředí záleží víc na výsledcích a statistikách než na našem zdraví a štěstí. Hlavně abychom měli těch 100 % maturantů v nejlepším decilu. *Potřebuješ si jít lehnout*, informuje mě moje podvědomí. Na jednom testu nesejde, připomíná mi ta část myslí, která se o mě

snaží starat. Jakýsi ne zrovna tichý hlásek, který není tak docela můj, však tvrdí něco jiného. A tak každý den hraji ruskou ruletu se syndromem vyhoření v pouhých osmnácti letech.

Sama musím přiznat, že chvíli pro mě byl přístup upřednostňování výsledků nad vším ostatním efektivní. Moje mentální zdraví se sice sesypalo, ale závěrečný jazykový test bych napsala i v polospánku ve tři ráno. Časem se ale začínám smířovat s tím, že budu muset čelit výměně perfektních známek a nulové absence za sebemenší náznak duševní poho-

dy. Možná bych na toto uvědomění nepotřebovala sedm let, kdybychom se kromě znalosti rovnic a grafů souvětí starali i o to, aby se půlka školy nehroutila pod tlakem, který je na nás vyvíjen. Není totiž divu, že takové prostředí plodí jak geniální studenty, tak zoufalé duše snažící se neutopit v divoké řeči úzkostí.

Naše izolovaná společnost v nás buduje soutěživost a fatální potřebu být ve všem nejlepší. Jisté oddělení od reality vlivem této uzavřené bubliny tento efekt jen umocňuje, protože od sebe očekáváme něco úplně jiného, než o co bychom se možná pokoušeli za „normálních“ podmínek. Někoho takový tlak motivuje, někoho ale drtí. Jsme profesionálové ve srovnávání se s ostatními (a to ani nemluvíme o tom, že když máte na PORGu sourozence, což je dost rozšířený fenomén, procházíte si tím desetkrát více). Samozřejmě se ale nedá spokojit jen s perfektními průměry, zejména když se chystáte odjet na zahraniční pobyt a bodová tabulka vám v kvintě připomene, že jste posledních pět let měli trávit matematickými soutěžemi a ChemQuesty. A když jste spíš na humanitní obory, které mají soutěží zlomek a vy víte tak o půlce z nich? No, to máte asi smůlu.

Kdyby se alespoň dalo profesorům vysvětlit, že všichni chodíme na spoustu předmětů, a tak nemůžeme každému věnovat dvě hodiny denně, zvlášť pokud stojíme o jakýkoli mimoškolní život. Tak jako tak o spánku sníme přinejlepším během nějakého dlouhého výkladu. Test na druhý den, když jste ve škole do šesti? Na to je tu spoleh. Už jsem se naučila vytěšňovat fráze typu „jsme pozadu“, protože kdybych se jimi měla trápit, dočista se zblázním. Možná by nikdy nepadlo, že jsme prestižní škola s neprestižními studenty, kdyby se více pozornosti věnovalo tomu, jak se my cítíme uvnitř, než jak je PORG vnímán zvenčí. Image má bohužel minimální reálný vliv na cokoli důležitého, například taková výměna pojmu malá maturita za souhrnný test je sice pěkná, ale nervozita zůstává, stejně jako zkouška samotná, beze změny.

Navíc nemáme prostor s ničím z toho mnoho dělat. Hodnocení profesorů nikdy nezměnila nic k lepšímu, naopak jen stres dvojnásobí, když si je náhodou přečtou a místo sebereflexe se opřou do studentů, kteří je zkritizovali. Nepodepsaná hodnocení neberou vážně, podepsaná si berou až moc, a my studenti se tak každé pololetí ocitáme mezi Skyllou a Charybdou, z nichž nám ve finále ani jedna na stresu neuleví. Jediné, co mi umožňuje se k tomu ote-

vřeně vyjádřit, je vysoká úroveň nezájmu, na kterou jsem se za svůj čas na PORGu musela vypracovat. Kdyby byla vyšší, asi bych neměla potřebu ani zkušenosti k psaní tohoto článku, ale až takový můj talent není.

Jedna krátká konverzace se spolužáky mi snadno dá materiál na tři články. Stresují nás ústní zkoušení, i když látku umíme, nikomu na našem stavu nezáleží, ve škole sedíme od osmi do šesti a pak jedeme domů pracovat dál, přežíváme na kofeinu (Spánek se stal mlhavou představou luxusu, o které už pár let nic moc nevíme. Ale nebojte se, pokud máte pocit, že toho máte ve škole hodně, určitě se najde milý spolužák z vyššího ročníku, který vás ujistí, že bude hůř.), stresujeme se „jen tak pro jistotu“, protože nikdy nevíme, co přijde nečekaně... Už ani jogínský tělocvik nemáme, což vůbec nepomáhá udržování zen přístupu po zbytek dne, a tak jsem to teď jen já a moje 5-4-3-2-1 metoda proti světu.

Vracím se k dotazníku a říkám si, jestli bych nemohla raději vypsát, co mě nestresuje. Odevzdání prázdného dokumentu se zdá mnohem jednodušší...

Sofie Slezáková (septima)

Dodatkem metody na uklidnění:

Uklidňující dýchání

Nádech nosem na 5 sekund

Drž dech na 2 sekundy

Výdech ústy na 7 sekund

5-4-3-2-1 metoda

Vyjmeme:

5 věcí, které vidíš

4 věci, kterých se můžeš dotknout

3 věci, které slyšíš

2 věci, které cítíš

1 věc, kterou můžeš ochutnat

PERLY SVINÍČM)

Fišerová

KF: Neříkejte WTF, ale vytkněte x.

(procvičujeme intervaly)

JN: Kulatá závorka...

KF: Nebojte se použít slova typu „uzavřený“, „otevřený interval“!

JN: No, tak ta normální závorka...

ÁS: Ježíšikriste!

KF: No, Ježíš Kristus určitě uměl mocnit rovnice s neznámou pod odmocninou.

KF: Já jsem včera poprvý viděla to Stmívání. Bylo to rychlý, znali se teprv týden a už bez sebe nemohli žít. Ale Edward byl teda skvělej.

na tabuli jsou zápisky z chemie

KF: Můžete to někdo prosím smazat, já se toho bojím.

KF zapíná tabuli

KF: Ta resuscitace tý televize vždycky trvá hrozně dlouho.

Valášek

MV: A není to snadné, je to jako když Macron volá Putinovi, tak já volám Ruferovi, jestli by nám mohl pustit hodinu angličtiny.

ÁK: Já jenom, že to podle ŠOLu vypadá, že už se to podařilo.

MV: A jéje, vy máte horkou linku na pana profesora Rufera?

(MV zapíná tabuli)

ÁS: Musíte zmáčknout ten čudlík ve středu.

MV: Ale dneska je čtvrtek.

Hudson

DH: Ein, zwei, drei, čtyři

„Jolanda is dead“

DH: Bet she didn't see that one coming!

DH: Some people on the internet would call them NPCs.

Uhlíř

ŠU: Můžete si pustit film o dvou Mexičanech. Jeden prodává drogy a druhý hraje na kytaru. Lepší je teda hrát na kytaru. I když prodávat drogy taky není tak špatné, horší je je brát.

Kubcová

LK: Dnešní hodinu bychom mohli nazvat „Babičko, proč máš tak velké zuby?“.

LK: Když půjdete na jaře s fonendoskopem k rybníku a přiložíte ho na kůru stromů... NESMĚJTE SE!

LK: No a teď začalo takovýto boží dopuštění, jak jsme začali ty listy dělit podle typu.

LK: To, že jsme schopni dobře se topit... pardon, potit.

Švejnohová

AŠ: Sesedněte se, abyste byli aspoň dva – jeden kouká na hokej, jeden pracuje.

Talácko

ZT: Kde napsal Dvořák novosvětskou?

VK: Ve vlaku.

Janichová

(drží v ruce lahev s chloroformem)

MJ: Ted'ka vám dám čichnout.

*(ukazuje prstem na lebku se zkříženými
hnáty na etiketě)*

MJ: Tohodle symbolu se nelekejte.

MJ: To je snad provokace! Vztít si na chemii polštářek!

MJ: Ne jenom Ježíš v Káni galilejské,
ale i chemici umí vyrobit z vody víno!

Hillová

(hrajeme Ein, zwei, drei Spiel)

LJ: Kongo.

LH: Mango?

LJ: Ich fahre nach „Litva“.

LH: Pitva?

Arnot

(o milosrdenství sv. Václava k odsouzeným)

MA: No, mohl udělit milost, ale když on to chtěl udělat nějak spektakulárnějc. Ono se to udělování milosti dost blbě kreslí na ty obrazy. *(chvilé čekání)*
Mohli jste pokácet šibenici. Takže on měl takovou mánii, že v noci chodil se sekerou a kácel šibenice.

MA: Někdo mi psal kdysi do písemky, že kanonizace je bombardování těžkými kanóny.

(o kádích, do kterých husité v Táboře odevzdávali své cennosti)

MA: To nebylo jako komunismus – chytíme se za ruce a vlezeme do bagru.

MA: Pro co umírají Rusové? Aby bylo Rusko na mapě větší? To si můžou tak maximálně pověsit mapu Ruska na záchod, ale nebudou mít ani toaletní papír. Můžou teda použít tu mapu.

(propagace Vánočních trhů v kvintě)

AF: Máme taky nějaké odměny. Třída, která nejvíc nakoupí, dostane exkurzi, nebo den třídního výletu navíc.

MA: Už ne!

Huliciusová

AH: Tam máte tu holku, která má sveh 60 kilo a metr sedmdesát, a vedle jsou takoví ti mladí chlapečkové, kteří budou taky za pár let vypadat jako lidi.

AH: Vždycky někde za rohem čeká nějaká Alena Schillerová.

Roleček

FA: Mám zavřít?

AR: No když zavřete, bude zavřeno.

AR: Věčnost je dlouhá, jak říká staré turecké přísloví.

AR: Zítřka si dáme film.

FK: Bude to dobrý film?

AR: Ne, nebude.

AR: Prezентovat, promítat umí každý... Já teda ne.

AR: A proč máš, babičko, tak velké oči? A proč máš, babičko, tu svastiku na čele? Protože jsem eugenická babička.

AR: A chaos je od řeckého slova ΧΑΟΣ, což je...

ŠK: Chálka!

AR: Víte, co je to chálka?

AR(6): Nějaké dobré papáníčko.

AR: Ano, je to jídlo. Jdeme na chálku. Chálovat taky.

AR: Severus je přísný. Tak kdo je tedy takový přísný? Takový pan profesor Rufer. Ruferus Severus!

Vasyl Petrovič Goloborodko

ve své životní roli

Ty dny před 24. únorem byly v celé Evropě takové jiné, napjaté. Západní tajné služby už týdny, možná měsíce upozorňovaly, že Rusko po osmi letech odlce plánuje zahájit další útočnou válku proti jednomu ze svých sousedů a bývalých členů SSSR, Ukrajině. Už v roce 2014 Putin v rámci snahy zcela neoprávněně rozšířit ruské území zabral poloostrov Krym a také nemalou část Doněcké a Luhanské oblasti, kde vytvořil dvě separatistické republiky s loutkovými vládami. Nyní však tato území přestala Rusům stačit, a jak právě lídři a tajné služby upozorňovaly, vznikl plán na zabrání celé Ukrajiny.

Pro mnohé, včetně mě, ale stejně 24. února přišel šok. Stále jsem si říkal, že přinejhorším se Putin rozhodne zabrat celý Donbas a bude se tak do určité míry opakovat scénář gruzínské Abcházie a Jižní Osetie, jejichž nezávislost kromě Ruska uznávají jen jeho vazalské státy, např. Venezuela či Nikaragua. Přitom právě tyto dvě provincie, de iure stále patřící Gruzii, by měly společně s Podněstřím, Čečenskem a dalšími částmi světa, které se rozhodlo Rusko kvůli svým imperialistickým choutkám „osvobodit“, či „denacifikovat“, sloužit jako velké ponaučení pro Západ, aby nevěřil ruským lžím o tom, že žádné zlé úmysly Putinův režim nemá a v dnešním zkaženém a dekadentním světě je jediným skutečným mírotvorcem.

Oproti ruským představám má ale tato válka dvě strany a naneštěstí pro Putina se ukrajinští obránci ukázali jako mimořádně schopní. Toto si během několika dnů uvědomil i Západ, který na Rusko uvrhl zcela bezprecedentní množství sankcí, a hlavně začal Ukrajině posílat zbraně, munici a další potřebnou pomoc. A že jsme se za ten více než rok někam dostali – Ukrajina dostala moderní Leopardy 2, o kterých dříve nejen Němci říkali, že určitě k jejich předání nedojde, a v posledních dnech jsme se dokonce dočkali darování MiG-29 od Polska a Slovenska (*článek byl psán v půlce března, a je možné, že situace ohledně pomoci Ukrajině se již změnila*

a v době vydání PORGazeenu již není tato informace aktuální, pozn. autora). Nelze popřít, že Ukrajina ztratila kontrolu nad některými důležitými částmi svého území, v boji proti obrovské přesile ale zatím odolává a byla již schopna provést velkou ofenzivu, při které osvobodila až 50 % území zabraných po 24. únoru.

Dodávky zbraní také poukazují na schopnosti ukrajinské diplomacie a burcování ze strany hlavy státu – Volodymyra Zelenského. Dříve prezident na filmovém plátně, o jehož schopnostech vést 40milionový stát sužovaný mnohými problémy lecdko pochyboval, se nyní ukázal nejen jako skvělý a charismatický rétor, ale v první řadě vyspělý a odvážný státník.

Samozřejmě si uvědomuji, že Zelenskyj není zdaleka jedinou osobou zodpovědnou za obrovské (leč stále nedostačující) množství zbraní a munice, které demokratické státy Ukrajině poslaly, ukrajinský prezident se ale od prvního dne stal hlavní tváří napadeného státu a celý více než rok neúnavně dělal pro svou zem maximum. V Kyjevě se státníci střídají jako na běžícím pásu, ať už se jedná o ministry, premiéry či prezidenty evropských států (a jsem velmi rád, že v dlouhém seznamu návštěv jsou i jména několika českých politiků), po hlavním městě už se ale procházel i Joe Biden či Fumio Kishida. Ukrajinská hlava státu také navštívila Kongres ve Washingtonu D. C., kde Zelenského projev sklidlil obrovský ohlas, a setkala se s vládami např. v Polsku či Německu. Všechny tyto návštěvy, jednání a projevy měly nepochybně velký dopad na podobu vojenské pomoci, díky níž se Ukrajina zdatně drží.

Nebyli to však pouze lídři ostatních států, se kterými se Zelenskyj setkával. I přesto, že se v Kyjevě pohybovaly speciální složky ruské armády, které měly za cíl č. 1 jeho zabití a násilné převzetí moci, se všemi hlavními představiteli země v hlavním městě zůstal. Z prvních dnů také pochází jedna z vět, která se stala jedním ze symbolů ukra-

jinského odporu – „Nepotřebuji odvoz, ale municí!“ V době obléhání Bachmutu se také prezident objevil přímo na frontě u tohoto Rusy zcela zničeného města, což je v porovnání s Vladimírem Putinem ... poněkud rozdíl.

Právě v kontrastu s ruským diktátorem tolik vynikne postava Volodymyra Zelenského, kterého na rozdíl od jeho ruského protějšku nikdo nepodezřívá z úkrytu kdesi za hradbami, zatímco dvojníci se vesele fotografují v Mariupolu.

A co k tomu napsat na závěr? Ukrajina je v mimořádně těžké situaci, kdy čelí útoku agresora, který vyústil v největší válku v Evropě za poslední dekády. Ruská armáda, která neoprávněně okupuje

části cizího území, prokazatelně páchá válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, za které už byl alespoň na Putina a ruskou ombudsmanku dětí vydán v Haagu zatykač. V čele bránící se země stojí prezident, od kterého by asi nikdo z nás nečekal, že z něj vyroste jeden z nejschopnějších státníků dneška, kterému budou tleskat zaplněná náměstí nejen po celé Evropě. A nezbývá než zbožné přání, aby se Ukrajina byla schopna nejen dál bránit, ale také osvobodila i další území, včetně Krymu. Zkrátka a jednoduše – Слава Україні!

Šimon Bortlík (kvinta)

Ilustrace: Linda Jechová (kvinta)

Kvintánský slovník floskulí

floskule ž. (2. mn. -í)

kniž. a hanl. slohově nadnesený nebo jen obecně platný, ale neprocítěný, prázdný obrat, rčení, průpověď či fráze. Jedná se o výrazy, které nadužíváním ztratily životnost a obsah.

DOSLOVA

Jelikož anglicismy se stávají v běžné řeči čím dál běžnější, probíhá občas snaha je jakýmsi způsobem překládat do češtiny, aby tak lépe zapadaly do ústního projevu a nepůsobily v něm jako pěst na oko. Právě to je případ anglického „literally“, které často rodilí mluvčí používají jako výplňové slovo, které samo o sobě nenese žádný význam. Kvůli dominanci angličtiny v současném světě tak postupně proniká i do ostatních jazyků. V souvislosti s češtinou je však situace zkomplikovaná tím, že slovo „literárně“ se významově ani trochu neshoduje se svým anglickým rádobou protějškem. Bylo tedy obměněno. Pokud chce dnes někdo použít stejný jazykový obrat jako ten, který tak často slycháváme na internetu, příhodné se může jevit právě ono „doslova“. „Vždyť to je doslova to, o čem se tady celou dobu bavíme,“ a „Doslova jo,“ nebo také „Doslova tam přišel před půl hodinou.“

Problém zde ovšem tkví v tom, že se stále jedná o naprosto prázdnou frázi, jejíž účel je většinou spíše zdůraznit jistý prvek ve větě než naplnovat svůj původní smysl. Doslova může být uplatněno, když za ním následuje nějaká metafora či slovní spojení, které bývá používáno ve svém přeneseném významu. V takové situaci může být namísto ujasnit, že by ono spojení mělo skutečně být vnímáno doslovně. Momentálně se však toto slovo užívá v docela jiném kontextu.

Mikuláš Peroutka (kvinta)

BY JSME, BYSME, BYSEM, BY JSEM...

Nespisovná čeština mi není cizí. Sám používám v hovoru „pěcknej“ namísto „pěkný“ a mnoho dalších podobných výrazů. Zároveň ale existují slo-

va, která jsou pro mě v jiném než slovníkovém tvaru nepřijatelná. Zřejmě nejlepším příkladem je špatné používání podmiňovacího způsobu slovesa být, a to hlavně v první osobě jednotného i množného čísla, jejichž správné znění, BYCH a BYCHOM, všichni známe. V dialogu dokonce občas druhou osobu podvědomě opravím, aniž bych to myslel nějak zle. Ještě horší pro mě ale je, pokud někdo tato slova neužívá správně například v televizi. Po hostech rozhovorů nikdo nepožaduje dlouhá a jazykově rozmanitá souvětí, ale základní jazykové dovednosti by měl ovládat každý rodilý mluvčí. V dialozích ale většinou mohu být v klidu, protože špatný tvar slova slychám zřídka – možná už si přede mnou ostatní raději dávají pozor. :)

Šimon Bortlík (kvinta)

KRIZOVÝ MANAŽER

Označení pro člověka, který si často nemůže pomoci a chce se pasovat do role „řešitele problémů a krizí“, přestože se po něm nechce žádný management čehokoli, neboť k tomu není školený, povoláný, zvolený nebo jinak vybraný a nemá vhodné znalosti či zkušenosti. Skutečnost je ovšem taková, že svým konáním a rozhodnutími v roli „krizového manažera“ situaci (krizi, problémy) jen zhoršuje a umocňuje. V důsledku toho pak výraz nabírá zcela jiný význam, než by se na první pohled mohlo zdát. Z domnělého odborníka schopného spravovat věci veřejné v období národních potíží a krizí a řešit alespoň některé problémy se stává kazisvět poselů mikromanagementem, který nepomáhá vůbec nikomu a ničemu. Vše jen komplikuje a není k prážádnému užitku. Za své úspěchy pak takový krizový manažer vydává úsilí a dílo jiných. Je namíste podotknout, že toto slovní spojení je neodmyslitelně spjato s osobou, která je zároveň nejdokonalejším příkladem „krizového manažera“: Andrejem Babišem. Ten toto označení pro sebe samého za pandemie koronaviru v letech 2020 a 2021 použil nescetněkrát.

David Štefka (kvinta)

KÁMO

V moderní řeči slyšíme slovo „kámo“, zejména u mladých lidí, neustále. Tato floskule se hodí téměř v jakékoliv situaci, kontextu a významu, což je jeden z hlavních důvodů, proč je tak oblíbená a častá. Nejběžnějším příkladem jejího využití je oslovení: „Kámo, kolik je hodin?“ Proto je u mnoha teenagerů také nejčastějším začátkem konverzací. Samotné „kámo“ v tomto případě nic neznamená a je jasné, že po něm bude něco následovat.

Je však možné setkat se s tímto výrazem i bez jakékoliv dodatkové informace. V takovém případě by jeho význam měl vyplývat z kontextu nebo z tónu hlasu. Nejčastěji ale znamená překvapení, nesouhlas nebo nepodporu něčího názoru a vyu-

žívá se jako stručná a ve většině případů efektivní odpověď na jakékoliv prohlášení. „Zítra nakonec nemůžu jít do kina.“ „Kámo...“

V psané formě je také možné zdůraznit a zdramatizovat ho přidáním několika písmen „o“ na konec slova: „Kámooo, neuhodneš, co se mi včera stalol“, „Kámoo, děláš si srandu?“.

Při používání tohoto slova jen musíme myslet na to, že se jedná o velmi neformální výraz. Je ideální pro konverzace s přáteli a vrstevníky, ale ve vážnějších situacích a rozmluvách s rodiči, učiteli nebo cizími lidmi bychom se jej měli vyvarovat.

Viktorie Poláková (kvinta)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech

FB: Nesprávné citáty z Libně

Fabián: Čistě teoreticky, jak velké oheň je až moc velké?

Kubcová: Chtěla jsi špagety s výrem?

Janichová: Myslíš se sýrem?

Kubcová: (s obtížemi drží obří mísu) Jo, to by dávalo větší smysl.

Výšková: Doufám, že si uvědomuješ, že takovýhle blbiny bys neměl dělat.

Talácko: A jaký blbiny bych v ideálním případě měl dělat?

Hillová: Je to v pohodě, mám pár nožů v rukávu.

Výšková: Myslíš es?

Hillová (vytahující nůž z rukávu): Ne.

Valášek: Co je horší než zlomené srdce?

Arnot: Zjištění že draci nemůžou sfouknout svíčky na dortu.

Valášek: ...

Valášek: Kruci.

Talácko: Porvu se s kýmkoliv.

Bukovský: I se svejma kamarádama?

Talácko: I s nima. Ale pak se porvu sám se sebou, protože se porvu s každým, kdo se porve s mejma kamarádama.

O svobodě a Nás

Napsat tento text bylo mé svobodné rozhodnutí. Ať už jsem měl jakýkoliv motiv k tomu, abych si sednul ke stolu a začal tukat do klávesnice, tak jsem to byl já, kdo si svobodně zvolil vytvořit tenhle článek a ten následně publikovat. Tahle svoboda, to je něco fascinujícího. Býti svobodnými se lidem často jeví jako jedna z nejlepších a nejžádanějších věcí, kterých můžeme v našich životech dosáhnout. Kvůli tomuto abstraktnímu konceptu se vedou války už od počátku naší společnosti. Lidé zkrátka zbožňují něco, čemu říkají svoboda, ačkoliv často ani nemají jasno v tom, co tímto slovem vlastně myslí. Schopnost vzít do vlastních rukou stav tohoto světa a přetransformovat nekonečný potenciál v jeden jediný důsledek, schopnost udělat volbu a usměrnit tak chod svého života. Tato schopnost se nám z nějakého důvodu jeví posvátná. Nezřídka ji stavíme na piedestal ničím nedotknutelných hodnot. Ať už je svoboda čímkoliv, zdánlivě se jedná o jeden z těch nejvíce chtěných požitků na tomto světě. Ale možná že skutečně jenom *zdánlivě*. Možná že když mluvíme o tom, že chceme svobodu, mícháme tak několik pojmů dohromady. Soustředíme se na to, že svobodu chceme, ale přehlízíme už naše chování poté, co ji doopravdy dostaneme. Co se totiž stane, když člověk zakusí skutečné svobody? Začne se mu hnusit.

Jestliže si chceme ujasnit, jaký vůbec máme ke svobodě vztah, jako první logický krok se jeví si určit, co tím vlastně míníme, když tento pojem používáme. Co je tedy svoboda? Obecně by se dalo rozlišit několik typů svobody, které jsou jinak ohraničené, nicméně kdybyste tuto otázku položili náhodným respondentům na ulici, podstatná část z nich by vám dost možná odpověděla něco ve smyslu: „Možnost dělat cokoliv, co chci, bez zábran.“ Na první pohled se jedná o jednoduchou a trefnou definici. Je ale tahle možnost skutečně to, co chceme, když mluvíme o tom, že toužíme po svobodě? Tato úvaha vytyčila určité předpoklady. Ten první je, že svoboda znamená možnost vykonávat svoji vůli bez jakýchkoliv zábran. Ten druhý, že svobody chceme dosáhnout za všech okolností, že si svobody užíváme. Kdybychom ale tyto předpokla-

dy aplikovali na naše životy a každodenní situace v nich, zjistíme, že z nějakého důvodu nefungují. Toto pojetí má zkrátka svoje limity a nedokáže přesně popsat náš vztah ke svobodě.

Představme si například život v totalitním státu. Přestože vůbec nevíme, jakýže život to vlastně je, už jen z onoho přívlastku „totalitní“ lze dost jistě určit, že to asi nebude nic extra. Jeden z faktorů tohoto života, který jej dělá tak mizerným, je právě absence svobody. Z toho důvodu se většinou obyvatelé takového státu více či méně snaží o změnu onoho režimu. A leckdy se jim to i podaří. Ale jak takový život vypadá poté, co k oné změně dojde? Dosáhneme v ten moment absolutní svobody? Zmizí všechny ty společensko-státní mantinely, které jsme předtím tak odsuzovali? Ovšem že ne. Ačkoliv ji často nazýváme svobodnou, tak i demokratická společnost nás v mnoha věcech limituje. A to je dobře. Nikdo by snad nechtěl žít ve světě, kdy by nic nikomu nebránilo v tom vzít nebo poškodit něčí život a nenést za to žádné následky. To ale vyvolává otázku, zda tedy skutečně chceme svobodu, nebo jen neumíme správně pojmenovat naše touhy. Autoritářské režimy jsme zavrhlí v zájmu dosažení svobody. Tak proč se teď tato svoboda ztrácí v nějakých regulacích a zákonech? Chceme snad svobodu jen někdy?

Takhle to vypadá, že poptávka po svobodě se přímo odvíjí od toho, jakým činům dává průchod. Když jsou pro nás důsledky svobody pozitivní, vnímáme pozitivně i ji samou. Svoboda je v našich očích dobrá, když lidem umožňuje dělat věci, které za dobré považujeme. Věci, ve kterých je onen pomyslný totalitní stát limituje. Je ale nutné si uvědomit, že to zároveň byla svoboda samotná, kvůli které takový represivní stát vůbec mohl vzniknout. Tohle uvědomění rozhodně stojí za povšimnutí. Svoboda není ve své podstatě ani dobrá, ani špatná. Je to pouhý potenciál.

Jestliže je ale svoboda sama o sobě vyprázdněná, co nás k ní tak přitahuje, respektive, proč pořád tvrdíme, že svobodu chceme? Jedná se pouze o onu „pozitivní“ svobodu? O svobodu, která vede k dobrým důsledkům? V tom případě ale ne-

chceme svobodu samotnou. Jestliže ji rozdělujeme na dobrou a špatnou na základě jejích důsledků, tak ve skutečnosti netoužíme po svobodě jako takové. Toužíme spíše po určitém stavu, který ještě nastal, a jelikož máme za to, že nám k takovému stavu tato svoboda dopomůže, začneme si mylně myslet, že je předmětem oné tužby. Vraťme se ještě jednou k té obecné a přibližné definici: „Možnost dělat cokoliv, co *chci*, bez zábran.“ Ano, my svobodu v určitých situacích vyhledáváme, protože něco *chceme*. V tu chvíli ale nevyjadřujeme náš vztah ke svobodě, nýbrž k oné *vůli* samotné. Je logické, že to, co *chceme*, zpravidla vnímáme pozitivně. Jinak by bylo iracionální takovou touhu pocítovat. Naši nebo cizí vůli tedy můžeme považovat za dobrou, nebo špatnou, nicméně to neříká nic o našem postoji vůči svobodě ve své podstatě. Jaký tedy máme vztah k ní?

Takovou otázku by mohla lépe zodpovědět další pomyslná situace. Představme si teď, že stojíme na zastávce metra. Scénérie to není nijak impozantní, zašlé lavičky a zdi žádným speciálním dojmem nepůsobí. Zajímavé to začne být až ve chvíli, kdy na scénu přijíždí samotný vůz. Prozatím sice tunel zeje prázdnotou, ale všichni dobře ví, že za pár okamžiků se do něj vysokou rychlostí vřítí vlak. Tento vlak by byl bezpochyby schopen způsobit nemalou újmu na zdraví komukoliv, kdo by se mu připlétl do cesty. Toho se my samozřejmě nemusíme obávat. Prostoru máme dost a není žádný důvod se strachovat, že by nás někdo mohl na trať shodit. Ale přece jen, nestalo se vám alespoň jednou, že jste v takové situaci cítili určité znepokojení? V tom případě gratuluji, jelikož jste se dost možná právě setkali se svobodou ve své nejčistší formě. Jakkoliv neopodstatněně toto znepokojení může na první pohled působit, po chvíli uvažování můžeme dost jistě určit, z čeho pramení, přestože se třeba bojíme toto vysvětlení říct nahlas. Takový znepokojený člověk si totiž, ač možná nevěda, okamžik předtím pomyslel: „Co kdybych pod ten vlak skočil?“

Není to snad tak, že by pod něj skočit chtěl. Ale už jen ta pouhá možnost, ta *svoboda*, byla dostačující k tomu, aby ho vyděsila. Najednou stanul tváří v tvář uvědomění, že je v jeho plné moci, aby v ten moment, v ten všední bezvýznamný moment, ukončil svůj život pouhými pár kroky. A čelit takovému zjištění mnoho lidí prostě nedokáže. Svobodu běžně vnímáme jako jakousi volnost, jako plně manifestovanou vůli. Abychom ale poznali náš skutečný vztah k ní, musíme se přesunout o úroveň výš. Proto-

že jakmile už víme, co *chceme*, je jednoduché si vybrat, jak se v našich životech zachováme. Ale co tomuhle kroku musí vždy předcházet? Ano, *svobodná* volba toho, co *chceme*. A učinit tuto volbu, to je ta pravá svoboda. A to už není ta příjemná a nespoutaná, kterou ve svých představách často zbožšťujeme. Tohle je skutečná svoboda. Nekonečná, všemocná a nezměrně děsivá.

Svoboda touto děsivostí disponuje především kvůli tomu, že nezná žádných hranic. Nekonečné možnosti totiž znamenají i nekonečnou odpovědnost. A když poté lidé musí tomuto faktu čelit, odpovědnosti se zaleknou. Jsou z tohoto nekonečna možností tak paralyzováni, že si radši začnou namlouvat, že vlastně vůbec žádnou svobodu nemají. Nechávají ostatní, aby dirigovali jejich život, uchylují se k představám o bohu, který bude předurčovat jejich kroky. Říkají si, že nemá smysl se snažit řídit svou budoucnost, odmítají přijmout fakt, že vše se stále mění. „Já jsem lékař, můj otec byl lékař a jeho otec taky. Prostě jsem se tak narodil a nemá cenu to měnit.“

Proč jen takový člověk zavrhnul svoji svobodu? Protože se bál, bál se toho, že udělá špatné rozhodnutí, že nedokáže svůj život správně uřídit. Nebyl schopen přijmout zodpovědnost za své činy. Takový člověk ale svůj problém vůbec nevyřešil, spíš naopak. Ano, s naší svobodou se pojí i možnost chybovat. Ale zůstat na místě a nedělat nic je ve finále úplně stejně ničivé jako ony chyby samotné. Tím, že tuto svobodu zavrhuje, že se redukuje na objekty, se zodpovědnosti nezabýváme tak jako tak. Pouze ji vkládáme do rukou jiných, ale i to samo o sobě je volba, za kterou jsme odpovědní. Všechno tohle zavrhování však vůbec není potřebné. Jakmile se totiž tohoto nekonečna přestaneme bát, tento problém prostě přestane existovat. Ano, musíme na ramenou nést břímě odpovědnosti. Musíme neustále dělat volby ohledně toho, kým *chceme* být a k čemu *chceme* směřovat. Ale co je na tom tak hrůzného? Strach z chyb je jenom další formou chyby. Ano, svoboda je nekonečná a může být i strašlivá. Stejně tak ale může vést i k dobrým důsledkům. A je to pouze naše zodpovědnost a povinnost, abychom skrze ni svět k těmto důsledkům vedli. Protože to nejhorší, co ve finále můžeme učinit, není udělat chybu, ale ztratit se v tomhle nekonečnu a na naši svobodu rezignovat. A tím zakončuji tuto svobodně napsanou úvahu.

Mikuláš Peroutka (kvinta)

Krása

Krása. Je tady. Je ve mně, je v tobě. Je všude kolem nás. JE. Je tu, i když ji nikdo nevidí. On ji tu totiž většinou nevidí nikdo. A to je škoda. Kolik času denně, týdně strávíme tím, že se snažíme vidět, zažít, slyšet něco krásného. Ráno vstáváme, co nejpozději to jde, abychom se co nejlépe a nejkrásněji vyspali. Nebo vstaneme o něco dřív, abychom se nasnídali, šli si zaběhat nebo prostě jen nebyli nuceni po ránu někam spěchat. Čistíme si zuby, aby dlouho vydržely co nejkrásnější. Cestou do školy si čteme, posloucháme písničky, povídáme si s kamarády nebo koukáme z okna tramvaje. Abychom si přečetli, slyšeli nebo viděli něco, co se nám líbí. Na sociální sítě chodíme, protože se chceme dozvědět něco zajímavého, vtipného, co kdo udělal nebo zažil. Můžu pokračovat dál: Bageta, kterou jsme zkusili poprvé. Večer, který jsme profelili s kamarády až do rána. Dovolená po místech turisticky neobjevených. Nezapomenutelná letní škola v přírodě. To vše jsou naše pokusy vidět, zažít, slyšet něco krásného.

Žijeme v konzumní společnosti. Všechno máme na dosah ruky. Člověk dnešní doby je přesycen vši možnou krásou, po které podvědomě touží. A chce víc. K tomu je také náš mozek uzpůsoben, chce vždy víc, než má. A v téhle stále zoufalejší honbě za životem plným krásných prožitků jsme stále méně pozorní vůči hezkým věcem, které se nachází a dějí kolem nás. Při hledání krásy skutečnou krásu přehlížíme.

A jaká je to škoda! Vždyť přece nemusíme jezdit na kraj světa, abychom viděli, jak na parapetu rozkvetl kaktus, který o sobě roky nedával vědět. Člověk nemusí být ubytovaný někde v luxusním resortu, aby viděl, jak se na Silvestra celá obloha vybarvila do barev, které berou dech. Proč skoro nikdy cíleně nehledáme krásu v maličkostech? A když nějakou krásu objevíme, proč si to tak často necháváme pro sebe a o tu radost se nepodělíme? „Protože se nás na to nikdo neptal“, mohla by znít výmluva. Dobře, tak se na to podívejme z druhé strany. Proč se tak málo druhých ptáme, co opravdu hezkého kde viděli, slyšeli, zažili?

Mám občas takový pocit, že většinu konver-

zací ve třídě tvoří jen samé stěžování si, místy nadávání. Zitřejší test z chemie, včerejší přepadovka na fyzice, ranní vstávání na plavání. Případně i mimoškolní témata, debil řidič autobusu, co nám zavřel dveře před nosem, netrefená poslední rána v biatlonu, čtyřhodinové čekání u doktora (nadávání na nefunkční klouby a nízkou penzi se teda naštěstí ještě nedostavilo). Přitom jsme každý ve svém životě zažili tolik hezkého, o čem by stálo za to mluvit.

Každý máme dar vidět krásu trochu někde jinde. Často i tam, kde ji třeba ostatní nevidí. Odráží se to ve všech našich zálibách – rádi trávíme čas věcmi, které nás baví, ve kterých vidíme nějakou krásu. Někdo má rád umění, vidí krásu ve třech jednoduchých modrých tazích štětcem, ba i v plátně naprosto bílém. Jiný naopak v detailu dokonale propracované barokní sochy od Matyáše Bernarda Brauna. Někdo cítí nepopsatelnou krásu při běhu lipovou alejí na kopec, jiný po precizně provedeném returnu, po kterém se soupeř ani nestačil natáhnout. Někdo miluje rajskou omáčku od babičky a při každém soustu myšlenkami opouští tento svět, jiný s nepopsatelnou chutí přičichává ve sklepech ke sklence Chardonnay. Někdo miluje krajinu, už v Cukráku vidí horu a pak se na úpatí Tre Cime nemůže nabažit pohledem na dolomitové věže, suťová pole a louky. Jiný se zase celý rok těší, až se mu sluneční paprsky opřou do tváře za zvuku hučících

vln. Hodně lidí vnímá velkou krásu v hudbě. Ale zatímco ten by si klidně pouštěl stále dokola Novosvětskou a Slovanské tance, tamten cítí ten ne-skutečný pocit svobody, když si spolu s nejoblíbenějším rapperem ve sluchátkách zaře „Kurvááá!“.

Je škoda, že o těchto našich zamilovaných věcech nehovoříme častěji. Že si o nich nenecháme častěji vyprávět. Vždyť jak dobře se poslouchá někdo, kdo mluví o něčem, co ho opravdu baví. A není marné ani zbytečné ukázat někomu, v čem tu krásu vidíme my. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že velkou část mých zájmů a oblíbených věcí mám díky tomu, že mi je někdo ukázal a umožnil mi tak najít v nich skutečnou krásu a radovat se z nich.

Když si povídáme, nebojme se trávit méně času nadáváním na věci, které nás štvou, a místo toho mluvit o tom, co nám udělalo v poslední době radost. Třeba nás někdo příjemně překvapil nebo jsme si všimli něčeho krásného. Zeptejme se druhého, kde vidí tu krásu on, určitě se dozvíme něco zajímavého. Třeba nám to otevře obzory, třeba právě to se stane tím, co nám bude do života přinášet v dospělosti radost. Možná se vám slovo „krása“ protíví (mně už teda po dvaadvacátém použití slova s tímto kořenem v eseji ano). Ale je ve všem kolem nás. Je tedy na nás, jestli se rozhodneme dívat se kolem sebe a hledat ji. Přeji krásné hledání.

Antonín Drlík (kvinta)

*Ilustrace: Lucie Hachová
(oktáva)*

Satira

Třídenní operace

několik set dní poté

Rok uplynul od chvíle co imperiální ambice středověké mocnosti udržet si ve svém vlivu západního souseda s půdou nejvyšší jakosti se projevíly v míře nechutné kdo o tom že za tři dny už hotovo bude měl vůbec nějaké pochybnosti ámen s ním skončil v cele ukrutné

v té zemi prokleté ovládané údajně silami zla nešlo vše tak hladce á oni budou dlouho vzdorovat uvědomili si v Mordoru v ostré hádce lídr musí změnit priority evropské a americké státy zásobují obránce ať můžou spát sladce čehož docílí teď staví kryty než vyženou agresora daleko na východ až ke zlověstné Rusi matce ách tam kde jsou ty zchátralé byty

líni vojáci netušící za co bojují nějaké území dobyli ovšem neuběhlo tolik času a zase ho po marném snažení ztratili dnes tam vlaje prapor modrožlutý ihned začalo se opravovat co barbaři ve vzteku a strachu zničili

ještě nějakou dobu tato třídenní operace zcela jistě potrvá dokud nebudou splněny všechny cíle agresor nadále v boji setrvá inu toto ovšem nenastane

diktátor občas straší vyhrožuje svými ničivými zbraněmi mocnými ovšem dál zajít nemůže čekala by ho odpověď kousky stejně schopnými

proto zdá se že třídenní operace po roce uvízla na mrtvém bodě rovnou do orgánu řitního míří barbarovy četné slavné směšné lodě do zkázy úplně zasloužené elity našich chcimírů chtějí jednat za každou cenu je to u nich v módě leč nezabrání tomu že se bude oslavovat ve škole v práci v hospodě epicky v boji zlo poražené.

Daniel Mitrofanov (oktáva)

Hordubal (Národní divadlo)

První premiéra v historické budově Národního divadla po nástupu nového uměleckého vedení byla s napětím očekávána. Spojení Karla Čapka, zkušené dramaturgyně Ilony Smejkalové a výtečného režiséra Michala Vajdičky slibovalo zážitek sezóny. *Hordubal* však bohužel vzbudil spíše rozpaky.

Smejkalové dramaturgie je postavena jako detektivka, odehrávající se ovšem tři hodiny bez hlavního hrdiny v jednom hospodském sále formou policejního vyšetřování, vyvářeného ze vzpomínek Hordubalových spoluobčanů.

Totální průšvih nevznikl, ale naprosto nezvůravá těžkotonážní činohra ano. Nechce se věřit, že právě Vajdička je podepsán pod režijně tak šedou inscenací téměř bez jakýchkoli zásadnějších hereckých akcí a řadou scén ve formátu „jeden mluví, všichni ostatní stojí kolem a čekají“. Obtížně po-

chopitelným prvkem je pak zcela zbytná postava Tulačky (M. Znamenáčková). Alespoň trochu oživení přináší skvělé výkony V. Beneše, J. Tesařové, Z. Stavné a I. Orozoviče.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

L. S. Dunes: Past Lives

L. S. Dunes vám možná budou připomínat kapely My Chemical Romance, Coheed and Cambria, Circa Survive a Thursday. To není náhodou. Mně samotné jejich jméno bylo do konce minulého roku neznámé, ovšem jejich první a zároveň nejnovější počín se mi zalíbil natolik, že na tuto kapelu jen tak nezapomenu.

Instrumentálně mě album jednoduše baví. Dynamické bicí, hlasité basy a ostrá kytara s velmi emocionálními vokály spolu tvoří jeden dokonalý celek. Vyzdvihnout rozhodně musím prvně vydaný single kapely Permanent Rebellion, kde má čas zazářit každý člen. Album kombinuje post-punk a rock s odkazem emo scény, který může posluchačům připadat téměř nostalgický.

Album po lyrické stránce tvoří spíše bezná-
dějné a upřímné zpovědi. Konkrétně song 2022 je

dle slov vokalisty Anthonyho Greena nejvíce osobní píseň kterou napsal. Ze všech singlů tohoto alba je tento rozhodně lyricky nejpovedenější. Anthony pomocí metafor líčí složité pocity, se kterými se ztotožňuje mnoho z nás. Co se týče zbytku alba, i ten je plný metafor a občasných nepřímostí textu, takže si posluchač z nekonečného množství variant významů může vybrat tu, která mu je nejbližší.

Past Lives nepovažuji za žádné průlomové album plné překvapení. Nicméně si tímto počinem L. S. Dunes udávají prvotní vzhled, který se nejspíš časem bude vyvíjet. Každým poslechem je však album lepší a lepší, tak nemrhejte časem a běžte poslouchat.

Lucie Emrová (kvarta)

Puss in Boots: The Last Wish

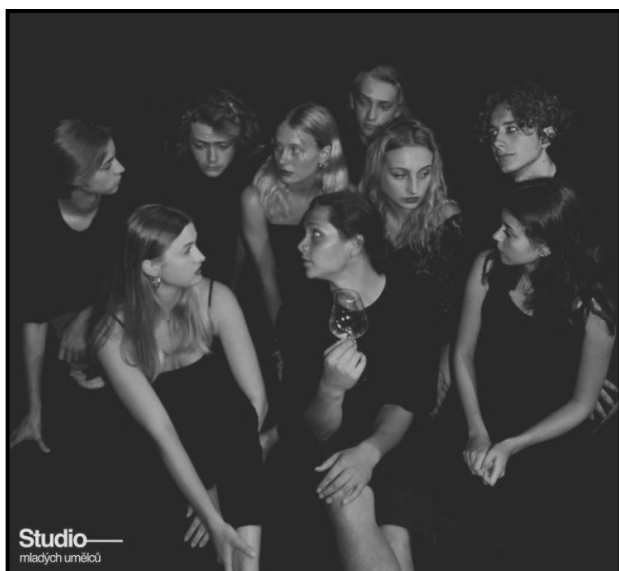
Vstupuji do kina. Nadešel moment, za který jsem nečekala, že zaplatím. Ted' zpětně si však uvědomuji, že bych měla být vděčná, že jsem byla přivedena právě do tohoto sálu. Vcházím tedy do kina, usedám na červené křeslo, přečkávám reklamy a poté už to začíná. Za 100 minut, které uběhly rychle jako malá přestávka, cítím pouze čistý údiv. Je nevídané, že bychom viděli animovaný film s takovou hloubkou. Děj, tak samozřejmý a přesný, ale přesto se skrytou myšlenkou takové váhy. Věřím, že jste o tomto filmu již slyšeli, ale pokud jste ho neviděli, neváhejte. Nemohu vám ho nedoporučit. Vyrovná se a převyší mnoho jiných, jelikož má do de-

tailu promyšlené vše, co má dobrý film obsahovat. Je napínavý, nepostrádá humor, postavy jsou lidské. Nejsou jen špatné nebo dobré. Film je totiž velmi realistický. A má naučnou pointu, která vás donutí se zamyslet nad vlastním životem. Zároveň se však nemusíte bát, že se jedná pouze o drama. Elitní humor, s kterým se setkáme, je nepopíratelně prací geniálních mozků. Vše, co uvidíte, je dokonale vypracované do posledního detailu. Není tedy divu, že je tento film nominován na Oscara za nejlepší animovaný film roku. A já si jsem jistá, že právem.

Julie Kozmíková (kvinta)

Vina Vína

Divadelní hra Vina Vína mne zaujala nejen mladým věkem jejích tvůrců, jimiž jsou sestry Rozálie a Josefína Prachařovy (17 a 19) a Sofie Höppnerová (17), ale především svým vtahujícím dějem, pro mě originální myšlenkou a v neposlední řadě osobností. Na jevišti se čtyřmi židlemi a vázou růží se odehrává příběh rozdělené party kamarádů

(přibližně ve věku autorek), kteří každý svou cestou bojují s nedávnou smrtí jejich společného kamaráda Sebastiána. Co se opravdu stalo, se snaží vyšetřit policejní psycholožka, již ztvárňuje profesorka pražské divadelní konzervatoře Petra Špalková. Členy party pak hrají její studenti, tj. teprve žáci konzervatoře. Za mě za zmínku rozhodně stojí myšlenkové pochody postav, takové vnitřní monology, jimiž je hlavní děj prokládán. Člověk má šanci opravdu nahlédnout do nekonečně zmatené a pocity tak ovlivněné mysli mladých lidí, v níž se podle mě kde kdo ze studentů najde. Zároveň je příběh také skvělou příležitostí pro dospělé, převážně rodiče, protože vám ukáže, co všechno se asi tak dospívajícímu honí hlavou a co takové studentské divadlo, vytvořené opravdu od srdce a z duše, dokáže. Věřím, že zkušenější kritici by po zhlédnutí představení mohli vytýkat nedostatky ve scénáři nebo v hereckých výkonech některých mladých herců, mě ovšem myšlenka hry zasáhla mnohonásobně víc. Zajděte tedy na Vinu Vína do Divadla v Celetné, info můžete nalézt na webu divadla nebo na moc hezky zřízeném instagramu představení: @vinavinahra.

Anežka Julia Peimer (kvinta)

Sextánské střípky ze zahraničí

Kanada

Na můj zahraniční pobyt jsem se rozhodla jet do Nového Brunšviku, protože jsem se chtěla zaměřit na angličtinu i francouzštinu a tohle je jediná bilingvní provincie v Kanadě. Původně jsem měla zůstat jenom půl roku, ale nakonec jsem si to prodloužila i na druhý semestr.

Kanadské školy jsou podobné těm, co vidíte ve filmech – žluté „school buses“, „cheerleaders“, „school dances“, atd. Jejich školní systém se dost liší od toho v ČR. Například každý den máme jenom pět předmětů a každý trvá přibližně 60 minut. Mají také více volitelných předmětů, třeba „business, psychology, photography, culinary tech, outdoor education...“. Kromě toho máme často různé zajímavé a zábavné aktivity.

Jediné, čeho jsem se trochu bála, byla zdejší zima, ale nakonec jsem si na ni rychle zvykla. Co mě překvapilo, byly tzv. „snow days“, kdy se nechodí do školy, protože venku intenzivně sněží nebo není příznivé počasí.

Kanadu rozhodně doporučuju jako destinaci pro váš výjezd, protože zažijete něco nového a poznáte spoustu skvělých lidí.

Kateřina Hrubá (sexta)

Španělsko

Pro svůj zahraniční pobyt jsem si vybrala Španělsko. Byla jsem v Andalusii, konkrétně ve městě Jerez de la Frontera, což je úplně na jihu Španělska, asi 20 minut od moře. Bydlela jsem u hostitelské rodiny, ale na škole, kam jsem chodila, byla i možnost ubytování na internátu. Škola byla mezinárodní, měla jsem možnost si vybrat, jestli chci předměty v angličtině, španělštině, nebo obojí. Přestože šlo o mezinárodní školu, drtivá většina studentů byli Španělé. Tuto destinaci i školu samotnou bych určitě doporučila, jen ale v případě, že se chcete naučit španělsky a máte už nějaké základy. Většinu času jsem si díky téměř letnímu počasí až

do prosince a přívětivosti a vřelosti Španělů přišla spíš jako na dovolené než na studijním pobytu. :)

Markéta Zemanová (sexta)

Německo

Svůj sextánský pobyt trávím v německém Braunschweigu. Jestliže se chystáte do zahraničí a nevíte kam, určitě se nebojte ne-anglicky mluvících zemí! Umíte mnohem více, než si myslíte.

Německo je země s bohatou historií, která je vidět na každém rohu. Braunschweig je jedno z mála měst, které nebylo za druhé světové války vybombardováno. Volný čas jsme s hostitelskou rodinou a kamarády často trávili návštěvou muzeí a já obdivovala krásu místní architektury.

Němci mají navíc poměrně nabitý kulturní kalendář, který všichni dodržují, takže nudit se tu rozhodně nebudete. Na podzim vás čeká Oktoberfest. Ale nebojte, je to zábava, i když pivo třeba nepijete. Ani Halloween neprojde bez povšimnutí. V době adventu se každé německé město rozsvítí krásnou vánoční výzdobou a vánočním trhem, kde se lidé v tomto čase rádi potkávají a slaví. U nás ve městě přibýlo i kluziště. Na jaře přichází Páté roční období, což je poslední týden února plný oslav a jídla typického pro tuto příležitost zakončený Karnevalem. To vás čeká usilovné shánění kostýmu na nedělní průvod, kterého se účastní všichni napříč generacemi. Zde si určitě nezapomeňte taš-

ku na sladkosti, které vyhazují účastníci průvodu. K těmto hlavním slavnostem patří ještě slavnosti jednotlivých měst a regionů.

Nezbytností je tu určitě kolo. Jedná se o hlavní dopravní prostředek všech mladých lidí. Musela jsem se ale zdokonalit v dopravních předpisech. Výměnný pobyt v Německu je určitě skvělá volba!

Karolína Fojtíková (sexta)

Minnesota

Když jsem se skoro před sedmi měsíci vypravil do Minneapolis, MN na roční studium, nedokázal jsem si ani představit, co to pro mě bude zna-

menat. Odjet na deset měsíců od domova, kamarádů i rodiny je velký závazek, a i když bych se už na další rok za oceán nevypravil, mé zkušenosti a zážitky ze Spojených států jsou k nezaplacení – od možnosti zdokonalení se v cizím jazyce nebo jen samotná konfrontace s pravou americkou kulturou.

Já zároveň považuji za neskutečnou výhodu možnosti strávit svou sextu v zahraničí i to, že jsem akademicky nezavázaný, a tak jsem si mohl vybrat předměty i mimoškolní aktivity (například robotiku), které mě doopravdy baví a naplňují.

Určitě bych všem budoucím sextánům na PORGu, ale i jinde, doporučil, aby se do zahraničí vypravit zkusili a dostali se tak ze své „komfortní zóny“.

Václav Verner (sexta)

Sextanské střípky ze zahraničí

pokračování článku na předešlé dvojstraně

Francie

Rozhodla jsem se pro výjezd do Alsaska, který je nabízen (tuším) každý rok. Před odjezdem jsem se bála nejvíc toho, že se nedorozumím. Uklidňovala jsem se, že kdyžtak budu mluvit anglicky, ale po prvním týdnu mi bylo jasné, že to spíše nepůjde. Lidi sice tvrdí, že anglicky umí, ale až na pár výjimek je opravdu snazší zůstat u francouzštiny. Přesto nebylo proč mít obavy, zde v Alsasku lidi mluví poměrně pomalu a já si většinou vystačím s „oui“, „merci“ a „ça va“.

Zdejší škola se od té naší hodně liší. Kromě nejrozumnějších mnou nepochopitelných pravidel mě překvapil hlavně způsob výuky. Vše se probírá rychle a učivo nejde tak do hloubky jako u nás. Díky tomu je pro mě většina hodin (až na jazyk) docela jednoduchá. Studenti mají sice hodně úkolů, ale těm zahraničním je řada z nich odpuštěna.

Někdy mívám třeba jen tři vyučovací hodiny a během volna často chodím po okolí. Haguenau je malé město, které má moc pěkné centrum. Blízko je i les a vlakem se člověk dostane za ani ne půl hodiny do Štrasburku.

Velký kulturní šok byly stávky, které tu jsou třeba i každý druhý týden. V takové dny velká část vyučujících nepřijde, protože nejedí vlaky a autobusy, a někdy tak odpadne i celé vyučování. Lidé tu jsou taky takoví uvolněnější a se vším si dávají dost na čas. Proto pokud někoho z mladších ročníků tento výjezd láká, nedivte se, že veškeré informace dostanete opravdu až na poslední chvíli. Podle Francouzů to je včas.

P.S.: Díky Těje Fremundové z oktávy 2019, jejíž článek (Porgazeen 67) mě přesvědčil do Francie odjet.

Tatiana Vlčková (sexta)

* * *

Jím přesolené hranolky
a zapíjím je kafem.

Píšu špatné básně
a zapíjím je hlasem.

Proto mi chybí hlas,
proto je nebudu recitovat.

(u_u)

DEAR ROMEO

dear romeo, don't let go
we will always make it through
i love you, i hope you know
it will forever be you
dear romeo, don't let go

i want all of who you are
your good days and sleepless nights
all the hurt and every scar
the sweet moments and the fights
dear romeo, don't let go

you promised to always stay
said you'd hate to see me cry
was that just something you say?
please, my darling, let us try
dear romeo, don't let go

have you decided to leave?
it seems you're slipping away
i've been painfully naive
you will go and i will pay
romeo, have you let go?

what if we were a mistake?
maybe we're not meant to be
you're right, all we do is break
so here is my one last plea
dear romeo, let me go

DEAR JULIET

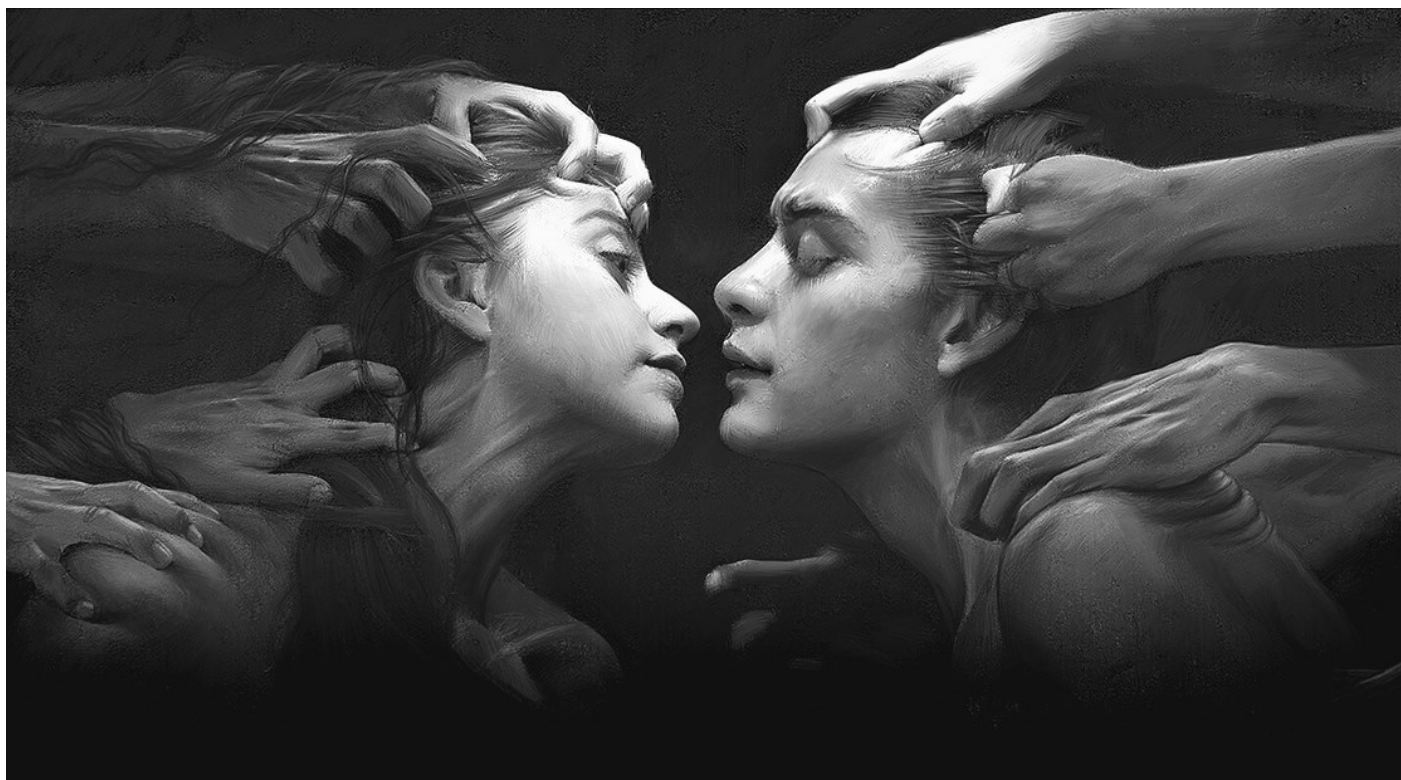
dear juliet, let me go
we have both suffered enough
i'm not who you think you know
my love will always be rough
dear juliet, let me go

it's time to say my goodbye
i swear i'm not worth the pain
i will only make you cry
there is nothing you could gain
dear juliet, let me go

this is the worst of my fears
your heart shattered on my floor
at the sight i hold back tears
you should've walked out the door
dear juliet, let me go

i know i'm selfish and cruel
could you forgive me my crimes?
i am nothing but a fool
who's hurt you too many times
juliet, have you let go?

i still love you, it's so clear
please tell me you've not moved on
i can't breathe without you here
i'm scared you're already gone
dear juliet, don't let go

Sofie Slezáková (septima); Obraz: Sergio Cupido

ANEB TIME TO SAY GOODBYE

Pakliže jste byli zvyklí na mé reportáže v rámci Sportgazeenu v minulých číslech, pak vězte, že tento článek se od nich bude lišit. Samozřejmě zmíním průběh turnajů, které se v současnosti odehrávají ve škole, jinak ale budu psát více z osobního pohledu, a to konkrétně o LPGA. Edice s pořadovým číslem XIII je totiž tou poslední, již organizují, a tak bych chtěl své působení v této roli reflektovat.

Nejprve ale shrnutí momentálního sportovního dění. Turnaj ŠPEC ve spikeballu, který odstartoval na podzim, se po několika odehraných utkáních ve skupinové fázi pokračování zatím bohužel nedočkal. Podle slov organizátorů by se však mohl ze zimního spánku probudit na jaře, kdy bude vzhledem k počasí zase možné hrát na zahradě.

Podobným způsobem trochu zamrzl OLAF, jenž je k 8. březnu ve čtvrtfinálové fázi. V ní se zatím neodehrálo jediné utkání, to se ovšem může rychle změnit. Jakmile se tak stane, můžeme se bezesporu těšit na zajímavé bitvy ostřílených i těch méně zkušených mužstev, která se v pavouku nacházejí.

Co se týče LPGA, hlavního tématu tohoto článku, na začátku by to chtělo zrekapitulovat výsledky bojů o medaile předchozí edice (XII). V prosinci nejprve v duelu o 3. místo porazil septimán Adam Kobulej kvartána Kubu Šidu 14:12 a 11:6, a mohl se tak radovat z největšího úspěchu své dosavadní kariéry v LPGA. O týden později se odehrálo finále, které ovládl tercián Lukáš Martinek. Septimána Matěje Sedláčka zdolal poměrem 11:6 a 11:8, a při své první účasti v klasickém turnaji se dočkal premiérového triumfu.

V polovině ledna vypukla další edice – LPGA XIII. Již před jejím začátkem přišla velmi dobrá zpráva – do turnaje se přihlásilo rekordních 60 lidí! Byla tak pokořena zdánlivě nedosažitelná meta 56 účastníků z LPGA V, jež se odehrálo ve školním roce 2015/16. Ze skupinové fáze, která trvala zhruba čtyři týdny, postoupili všichni hlavní favorité na celkové vítězství. K 8. březnu máme za sebou většinu osmifinálových zápasů, a dá se očekávat, že turnaj vyvrcholí dramatickými boji o medaile na přelomu

března a dubna.

A teď už k té osobnější části. Jak jsem psal na začátku tohoto článku a jak asi většina z vás ví, LPGA XIII je posledním turnajem, který organizují. Jsem rád, že zrovna v této edici byl překonán rekord v počtu účastníků – i proto na ni budu rád vzpomínat, stejně jako na celé období, kdy jsem LPGA pořádal. Čtyři turnaje (+ LPGA Cup, k tomu se ještě dostanu). Celkem 559 odehraných zápasů. 43 hráčů napříč mnoha třídami i sborovnou, kteří se do LPGA pod mým vedením zapojili poprvé. To všechno patří do odkazu, jež jsem pomáhal zanechat a z něhož mám velkou radost.

LPGA jsem se poprvé zúčastnil v primě. Byl to turnaj V, poslední edice pod vedením tehdejších oktávánů a zakladatelů této instituce Luciena Šímy a Honzy Jílka. S jejich profesionálním přístupem, kdy se o průběh turnaje aktivně zajímali a „žili“ jím, i přes mnoho jiných starostí v maturitním ročníku, jsem byl jakožto hráč nesmírně spokojený. I kvůli tomu jsem už od primy toužil po tom, že budu jednou turnaje organizovat.

A to se mi nakonec podařilo. Po edicích VI, VII, VIII a IX organizovaných nejprve Filipem Chudobou a Štěpánem Váchou (maturitní ročník 2018) a následně Frantou Novákem (2021), z nichž jsem ty prostřední dvě vyhrál, přišla řada na mě. Můj organizátorský debut se sice kvůli lockdownům a dalším opatřením odložil o rok a půl, o to víc jsem si ho ale v úvodu septimy užil. Poté, co jsem vyjednal s paní ředitelkou, že se ve škole zase bude moct hrát ping-pong, jsem vnímal, že covid-19 popularitu tohoto sportu nikterak nesnížil, ba právě naopak. Velká část lidí byla na turnaj X natěšená, a já samozřejmě taky.

Můj první turnaj, stejně jako ty ostatní, mi zabral spoustu času, ale ani na okamžik jsem toho nelitoval. Myslím si, že styl, kterým jsem LPGA organizoval, založený na aktivní komunikaci s hráči, napomohl tomu, že se všechny edice těšily relativně velké oblíbenosti. Abych po mnoha turnajích ve dvouhře a jednom ve čtyřhře, který se odehrál ve školním roce 2016/17, do LPGA přinesl něco nového, vymyslel jsem LPGA Cup – mezitřídní turnaj ve

formátu týmových soutěží v tenise. I organizace jeho premiérového vydání na jaře 2022 mi dala hodně práce, ale když jsem během různých zápasů viděl nemalý počet zapálených diváků podporujících některou ze tříd, věděl jsem, že se dobře zúročila.

Ted' každopádně nastal čas, abych šel dál jak já, tak LPGA. Od LPGA Cupu 2023 se organizátorem stává Patrik Semotan z tercie, kterému jsem předal potřebné informace, tipy a zkušenosti, co se

pořádání turnajů týče. Nepochybuji, že Patrik bude svoji práci zvládat pilně a zodpovědně, ostatně proto jsem si ho jako svého nástupce vybral. Věřím, že pod jeho vedením bude LPGA nadále prosperovat a tvořit část ducha PORGu, který v posledních letech z důvodů nezávislých na studentstvu bohužel skomírá.

Daniel Mitrofanov (oktáva)

Povídka

O lidech a ptácích

Na balkoně leží mrtvý pták. Malý, hnědý s červenou náprsenkou. Černo-černé oči upírají pohled někam do dálky. Valerie na něj pár minut nepřítomně zírá. Sotva se probudila. Na sobě má stále ještě pyžamo, vlasy zapletené v rozčuchaných copech. Povzdechne si a odchází na chvíli někam dovnitř, vrací se s lopatkou na smetí a zavařovací sklenicí. Opatrně zvíře zvedá, vkládá ho do nádoby. Do jeho rakve dalo by se říct. Z kapsy vytahuje fixu a rychle na sklenici něco naškrábe. V poslední době nachází mrtvých opeřenců čím dál více. Neuběhnou dva dny, aniž by se probudila a našla jednoho přímo na svém prahu. Malého či velkého, starého či tak mladého, že sotva stihl vylétnout z hnízda. Je to jedno.

Vrací se dovnitř s rakví stále v ruce. Prochází bludištěm chodeb, otevírá dveře, vchází do svého hřbitova. Pokládá ptáčka na polici. Do jednoho ze stovek neoznačených hrobů.

„Milí ptáčci, nevinné bytosti, oběti mého ok-

na. Odpočívajte v pokoji.“ Šeptá. Nepláče. Je večer. Slunce už je skoro schované za horizontem. Valerie si na balkon vytáhla staré lehátko. Sedí úplně tiše, poslouchá vítr a sousedy a auta daleko pod sebou. Takhle pozdě už ptáci nezpívají. Někteří jí přelétají nad hlavou ve složitých formacích, ale nezpívají. To nikdy ne. O patro níž se někdo hádá. Slyší tři hlasy, všechny mužské. Nevládne si k nim přiřadit obličeje. Své sousedy často nepotkává. Vlastně často nepotkává nikoho.

Kolem proplouvá mrak. Vypadá jako cukrová vata, jako by na něj mohla vstoupit a ulepit si ponožky od sladké hmoty. Valerie se zvedá a natahuje ruku přes zábradlí. Cukrová vata se jí rozpouští v dlani.

Když byla malá, Valerie lehávala se svou sestrou v trávě, dívala se na nebe. Vždycky si spolu vymýšlely příběhy podle tvaru mraků. „Tamten, to je drak. Vidiš, tamhle má hlavu a tamhle nalevo ocas.“ Říkávala sestra. „Drak se blíží k princezně a

chce ji sníst. Ale podívej, tamto, tamto vypadá jako velká kachna. Ta určitě přijde princeznu zachránit.“ Valerie si tuhle hru pokaždé užívala. Ráda si představovala, že tam nahoře je úplně jiný, nový svět. Zblízka vypadají všechny mraky jen jako cukr.

Jednoho dne zemřou všichni ptáčci a nahradí je papírové vlaštovky s papírovými křídly, papírovými zobáky a papírovým zpěvem, který bude trvat celé dny, než se vybijí jejich papírové baterky. Jejich bílé peří, ulepené od bílé cukrové vaty, budou každý týden čistit pracovníci v bílých uniformách někde ve spodních patrech. Když tyhle vlaštovky narazí do okna, někdo jim pokaždé narovná křídla a pošle je zpět mezi oblaka. Už nebudou potřeba skleněné hřbitovy.

Balkon se ponořil do temnoty. Světla ve všech obytných patrech zhasla úderem desáté. Valerie nevidí ani na krok, přesto pokračuje v odpočinku. Ráda spí venku. Chladnou noc v tomto městě ještě nikdy nezažila. Teploty přestaly klesat dávno před jejím narozením. Ted' už se ani sousedé nehádají, vítr nefouká, ba ani ptáci (stále) nezpívají. Jediný zvuk, který přetrvává, je neustálé hučení a mručení přístrojů ze země. Valerie si pobroukává melodii, kterou nedávno slyšela v rádiu, slova si nepamatuje, ale ta melodie, ta zatracená melodie, jí zůstala v hlavě.

Vtom se ozve šustění křídel. Opravdu blízko, hodně blízko, tak blízko, že Valerie každou chvíli očekává tupý náraz a další mrtvé tělíčko. Ale ne. Zvuk se zastaví a před ní na zábradlí sedí tmavá silueta. Valerie na ni upře zaujatý pohled, snaží se navyknout si tmě aby zachytila alespoň jednu barvu, jeden tvar, obrys jednoho pířka. Ale nic.

„Dobrý den,“ říká tedy a přidává zdvořilou úklonu. Její hlas je chraplavý a tichý, už dlouhou dobu nemluvila nahlas, neměla s kým.

Ptáče se ani nehne, nic neříká, nic nezpívá, jen sedí a zírá na ni. Vypadá jako socha. Mramorový pomník v bledé záři měsíce.

„Nesete zprávu, či se chcete na něco ptát?“ pokračuje dívka.

Ted' se tvor konečně začíná hýbat. Naklání hlavu, narovná křídla. A pak promluví.

„Mám otázku.“ říká prostě.

Valerie pokývá hlavou. „Tak se ptej. Pokud budu znát odpověď, dám ti ji.“

„Proč stavíte takhle vysoká hnízda?“

„Předpokládám, že je odsud' prostě lepší výhled.“

„A cožpak si za výhledem nemůžete prostě vyletět?“

„Ale vždyť my nemáme křídla.“

Ptáček vypadá zaskočeně, ale rychle se ptá dál.

„A když nemáte křídla... Vy si přesto myslíte, že patříte do oblak?“

„Nejspíš ne, to máš pravdu.“

„Tak proč tady jste? Proč tady stavíte? Oblaha má přece patřit nám.“

„To určitě má.“

„Víte, tahle velká hnízda, nedá se skrz ně proletět.“

„Já vím.“

„Víte, tahle velká hnízda. Ona nás zabíjí.“

„Já vím.“

„Cožpak vám to nevadí? Cožpak vám nezáleží na našich životech? Cožpak vám nezáleží na žádných životech kromě svých vlastních?“

„Víš, občas vám ptákům závidím. To, že můžete letět, kam se vám zachce, dívat se na nebe ze všech stran.“

„Ale já nemůžu letět, kam se mi zachce. Nemůžu letět skrz tahle velká hnízda.“

„Jaké to je, tam dole? Na zemi. Už si ani nepamatuji.“

„Je tam hluk a smrad a sotva pár stromů. A ptáků ubývá a lidí a kouře přibývá a velkých hnízd je víc a víc. A nedá se dýchat a nedá se hýbat, a když vyletím výš, jsou tu jen tahle velká hnízda.“ A ptáče se otáčí a odlétá pryč. Do temnoty. Mezi cukrovou vatu a skleněné mrakodrapy. Další ráno na hřbitov přibývají dvě nové rakve. Valerie šeptá. Nepláče. „Milí ptáčci, nevinné bytosti, oběti mého okna. Odpočívajte v pokoji.“

Občas si přeje, aby byla ptákem. Ať už takovým, který svobodně plachtí mezi mraky, dívá se na svět ze všech stran, nebo takovým uvězněným v skleněné rakvi na hřbitově v oblacích.

Ema Tillová (kvinta)

Ilustrace: Linda Jechová (kvinta)

Čas běží. Čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

Requiem pro M(ň)amuta

31. prosince 2022 v 15:00 byla definitivně uzavřena holešovická lezecká stěna, známá pod názvem Mamut. Areál, v němž se nachází, totiž bude zcela srovnán se zemí za účelem výstavby bytového komplexu.

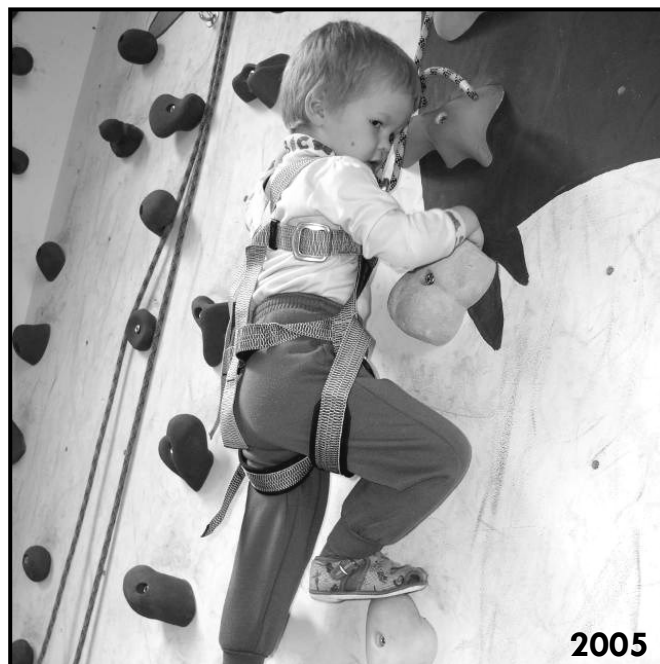
Bylo těch derniér loni nějak moc – a tahle byla obzvlášť smutná. Nikdy jsem nebyl žádný velký sportovec, ale lezení na horolezecké stěně jsem si zamiloval. Sport, který zvládne snad každý, bez agresivity či soutěžení s kýmkoli jiným než sám se sebou. A ještě k tomu v místě, které má tak silný genius loci.

Pokud jste do Mamuta – běžně psaného jen s jedním *m* – vkročili poprvé... Pravděpodobně jste ho ani nenašli. Byl totiž skrytý v otřískaném labyrintu bývalého průmyslového areálu naproti holešovickému výstavišti. Kdo se ale nezalekl spoře osvětlených chodeb a rozbahněných cest, brzy stál před železnými dveřmi polepenými nespočtem samolepek. Po zaznění bzučáku se pak dostal do úplně jiného světa – z liduprázdného, chladného betonu najednou vkročil do útulného, teplým světlem prozářeného, bodrými lezci zaplněného prostoru. Rychlé odbavení u naší milované Kristýny, zvládající v obdivuhodném tempu vydávat klíčky i půjčené vybavení, jakož i točit pivo, krájet pizzu nebo štelovat topení. A pak už honem do šaten a vzápětí do výšek.

Proč to nepřiznat: Mamut rozhodně nebyl stěnou nejvyšší, nejmodernější, nejčistší ani nejvoňavější. Zato byl až neuvěřitelně levný, útulný, rodinný, domácký. Žádná bezduchá rambodílna, ve které si člověk odkroutí své dvě hodiny a jakmile je odtroubeno, zase mizí domů. Ne, Mamut měl význam až komunitního centra. Není divu, že obě patra komorní a řádně lezecky vyzdobené hospůdky po večerech praskala ve švech, nakládáný hermelín tří příchutí (švestkový/česnekový/ořechový) i utopenec šel na dračku, mikrovlnka nestíhala ohřívat jednu pizzu za druhou a Břežňák (velký za 35,-, považte!) i Kofola tekla proudem. Prostě Mňamut.

Bolí mě, že musím o holešovické stěně psát v minulém čase. Ano, alternativ je v Praze spousta – ale věřte mi, žádná nemá takovou atmosféru a duši,

**Autor článku na téže cestě
v roce 2005 a 2022.**

jako měl Mamut. Jsem rád, že se mi poštěstilo vy-
lézt všude možné se proplétající cesty, o nichž jsem
si napoprvé myslel, že je nikdy nezvládnou. Že jsem
si mezi nimi našel své oblíbené, ať už to byla linie
vedoucí přes okno naproti baru, ta zelená pětka,
kterou bylo předepsáno lézt bez rukou, nebo žirafí
převis. Že jsme tu ještě v prosinci stihli uspořádat
tradiční večírek s kytarami a melodikou.

Zkrátka, jak říká jedna paní ode mě z prá-
ce: děkuju za všechno!

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

speciální poděkování: Kristýna Strouhalová

Komentář

Dejte nám izolaci oken!

„Když sedím za tím oknem, když vědomosti na mě
jak kapky deště kapou,
když sedím tam, když prochází mi proud myšlenek
hlavou
když vědění bych rád čerpal,
co já bych za to dal,
nesedět v chladu, v průvanu, v mrazu,
možná lepší izolace oken, spravila by tuto vadu.“

Těmito nepříliš povedenými verši bych rád
otevřel svoje oznámení o zamrznutí mých myšlenek
do takové míry, že mám prostor napsat následující
několik vět. Jakožto student neschopný soustře-
dit se po celý den na výuku, dobrovolně jsem si na
začátku roku vybral místo u okna. Vzhledem k umís-
tění naší třídy nebyl výhled nejlepší, ale to není ani
ten do mé budoucnosti, a tak jsem byl vlastně spo-
kojen. Ale potom, co podzim přešel a svou přítom-
ností nás poctila zima, uvědomil jsem si, že jsem je-
den z mála studentů, kteří jsou během výuky pravi-
delně přoblečení o pár vrstev. Kdyby tohle byl ten
nejzazší bod, neměl bych si na co stěžovat. S ener-

getickou krizí, která přišla, jsme všichni byli připra-
veni topit trochu méně a přiblížit si nějaký ten svetr.
Jenže háček je v tomhle: i když jste na většině hodin
ve své zimní bundě nebo kabátě, je vám zima, pro-
tože sedíte neustále na stejném místě (z chemie
všichni víme, že pohyb je teplo), na které (v mém
případě) ještě táhne. Berte tedy toto mé malé vy-
jádření jako prosbu o lepší izolaci oken. Dovolím si
tvrdit, že tam dokonce žádná není, ale necht' není
moje kritika příliš krutá a nevděčná. Pro autentič-
nost mého utrpení bych tato slova vyryl na spodní
stranu své lavice, nebo spíš židle (chovám k ní po-
měrně oprávněně velkou zášť, neříkejte mi, že se na
nich někomu pohodlně sedí), ale neničím přece ma-
jetek ani reputaci školy.

Jarní měsíce se blíží, takže můj problém bu-
de zajisté přehlédnut, ale hodí se zdroj, na který
budu později odkazovat. Čtete-li tento můj příspě-
vek a zapomenete-li na něj, vězte, že v podzimním/
zimním čísle opět přinesu toto téma na listy Porga-
zeenu. Jsem otevřen jakékoliv kritice či vyjádření
ohledně drobných (i větších, ale to formát momen-
tálně nedovoluje) nespokojeností na naší škole.

(u_u)

Hudební vokno: Rosenstolz a Pomme

Víte, jak se říká, že je prospěšné se dívat na filmy v jiném jazyce? Pochopitelně za účelem si ho procvičit nebo se seznámit se slovní zásobou, se kterou se třeba v učebnicích tolik nepotkáte. Při nedávné rozpravě na hodině angličtiny právě o tomto tématu víceméně celá třída dosvědčila, že si u sledování filmů volí raději angličtinu. Většina také čte knihy v angličtině. Nebudeme si nic nalhávat, české překlady (převážně z tohoto století) a dabing nejsou vždy nejlepší. Ale co ostatní jazyky? Kde se setkáme s němčinou a francouzštinou, když ne ve škole a v učebnicích? Je tu možnost zhlédnout filmy v těchto jazycích, ale to často nevyřeší problém s kvalitou dabingu. To, co jsem si v poslední době oblíbila, je poslouchání německé, ale i francouzské hudby. Není totiž vůbec těžké najít dobré umělce, kteří zpívají těmito jazyky.

Na výběr je z obrovského množství, a každý si definitivně dokáže najít to své, ale já vám krátce představím své favority. Chtěla bych mluvit o hudební dvojici Rosenstolz, která jsou takovou srdcovkou pro německy mluvící společnost. V německy mluvících zemích vystupuje už od roku 1991 a na hudební scéně se s ní setkáme i dnes. Za tu dobu společně vyprodukovali poměrně velké množství popových písní. Jsou to hlavně chytlavé, trochu kýčovitě, ale vokálně velmi povedené skladby. Hlavní výhodou zde však pro účel naučit se jazyk je, že zpívají velmi čistou a někdy i jednodušší němčinou. Zpěvačka AnNa R. a někdy ji doplňující hudebník Peter Plate se melodicky i osobnostně velmi dobře vyvažují. Pokud bych vám měla doporučit některé z alb, tak by to muselo být *Wir sind am Leben* (v překladu „my jsme naživu“). Vydáno bylo v roce 2011, kdy Rosenstolz oslavovali 20leté výročí a vstup do 3. dekády své kariéry. Album se hodně zabývá tematikou vyhoření, ale zaměřuje se i na naději, lásku a vytrvání. Zároveň si zachovává dost energie. Myslím, že to je přesně, jak bych to popsala. Rosenstolz jsou naživu, přímo přeplnění nadějí a energií.

Z francouzské hudební scény bych chtěla vyzdvihnout mladou zpěvačku Pomme. Vyrůstala

v Lyonu a hudbě se věnovala odmalička. Hraje na více než pět nástrojů, ale většinou vystupuje s autoharfou nebo kytarou. Poprvé vydala single v roce 2015, ale alba jsme se dočkali až v roce 2017. To se jmenuje *À peu près* a je takovou smíšeninou folkové hudby a popu. Pomme má velmi melodický sopránový hlas a písně, které od ní slyšíme, bývají spíše pomalejší. Zpívá ale srozumitelnou francouzštinou, díky níž se slova dají tak jednoduše pochytit. A stejně jako její první album, jemné a někdy až melancholické, je i druhé, které nese název *Les failles*. Právě díky tomu se i dočkala svého největšího průlomu. Co bych vám však doporučila nejvíce, je skladba *On brûlera* z prvního alba. Je to definitivně jedno z jejích nejvíce povedených děl.

A pokud tito hudebníci a jejich hudba nevyhovují vašemu vkusu, vůbec to nevadí. Je mnoho dalších velmi dobrých umělců, kteří zpívají německy nebo francouzsky, a já vám doporučuji si je aspoň jednou poslechnout.

Julie Kozmíková (kvinta)

ROSENSTOLZ
WIR SIND AM LEBEN

As the sound flows,
so should my words.
The more tender and simple, the better.
They adhere to the same rule,
the very rule of the splendid and the horrible cycle.
When all outer factors disappear,
it is the most blissful gift we can ever receive.
When you concrete all the pits and deep levels of Dante's circles,
then you are truly one with the circling, running tones
of Glass's minimalism.
And you fall asleep, at peace

František Arnot (septima)

Porgazeen 82, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: František Arnot, Berta Bašta, Šimon Bortlík, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Michal Janočko, Klára Jánošíková, Julie Kozmíková, Daniel Mitrofanov, (u_u), Anežka Julia Peimer, Mikuláš Peroutka, Ana Rudić, Sofie Slezáková, Emma Štorková, Ema Tillová, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska

Sběrači perel: Berta Bašta, Antonín Drlík, Michal Janočko, Lída Procházková, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska

Ilustrace: Lucie Hachová, Linda Jechová, Lucie Slámová, Barbora Valeriánová

Fotografie: Luděk Voska, Stěna Holešovice

Titulní strana: Vladimír Blažek

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Berta Bašta, Antonín Drlík, Sofie Slezáková, Tatiana Vlčková, Rebeka Zábranská

Propagace: Vojtěch Voska

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: kozmikovajulie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 82 vyšel v dubnu 2023 v nákladu 130 výtisků.